

kardelen



ÖZEL SAINT JOSEPH FRANSIZ LİSESİ KÜLTÜR VE EDEBİYAT YAYINI OCAK 1995 SAYI: 1



İÇİNDEKİLER

En Çommençant.....	2	Zamanı Kullanma Sanatı	21
İlk Sayı, İlk Heyecan ve Bir Acı	3	Türk Tiyatrosu ve Sinemasının	
Kardelen'e Merhaba	4	Bugünü	22
Yorgun Martılar	5	La Musique Enchanteresse	23
Kuşlar	5	Le Grand Problème d'İstanbul.....	23
Başlarken	6	"Le volley-ball, dans le Monde et en	
Özel Saint Joseph Lisesi'nin Tarihçesi	8	Turquie"	24
I. Dönem İçinde Okulumuzda Yapılan		Le cauchemar de nos élèves:	
Ders Dışı Etkinlikler	11	"Rédaction".....	25
İlk Kadın Romancımız Fatma Aliye		Les problèmes entre les parents et leurs	
Hanım	14	enfants	26
Meslek Seçimi ve Üniversite Sınavları	15	Les Pieges du Progres et l'Infomatique	27
Kaan'ımızı Kaybettik.....	17	Bonjour à Tous	28
Bizimlesin	17	Türkçenin Gücü	29
Kaan'a	18	Bir Kitap ve Gerçekler	29
Kaan İçin	18	Şaşkın Suratlar	30
Satranç Yarışması	19	Toplumda Eşitlik Anlayışı	30
Fotoğraflarla Saint Joseph	20	Barış Manço İle "7'den 77'ye"	31
Mutlu Olmak	21		

kardelen

Ocak: 1995

Yıl: 1

Sayı: 1

Logo ve Kapak Düzeni:

A. Selçuk Özbek Kızıllışık

Kapak Resmi:

Rakel Alhale

Sahibi: Özel Saint Joseph Fransız Lisesi adına

Okul Müdürü: Pierre CAPORAL

ve

Türk Müdür Başyard: Gündüz DİRİKER

Yayın Yönetmeni: Okul Reh. Öğretmeni Zeynel PUR

İnceleme Kurulu: Türkçe Bölümü: Nurcan Pehlivanoğlu, Metin Ergin, Öcal Altanay,
Zeki Gündem.

Fransızca Bölümü: Yasemin Keskiner, Mişel Tagan, İsak Abudaram.

Seçici Kurul: İpek Bıyıkoğlu, Ertuğrul Karsan, Kerem Tiryakioğlu, Serter Yılmaz,
Can Aydemir, Özge Yücel.

Dizgi ve baskı: Kuşak Ofset - 527 41 03
İstanbul, Ocak 1995

EN COMMENÇANT...

Frère *Pierre Caporal*

Directeur

Chaque fois que je recevais une revue éditée par l'une ou l'autre des écoles de Turquie, je me demandais avec regret, et avec une pointe d'envie, pourquoi notre Lycée, qui ne manque pas d'élèves capables de réfléchir et d'écrire, n'avait pas lui aussi sa propre édition. Eh bien, maintenant c'est chose faite, et j'en suis très heureux.

Lors de l'inauguration de l'aéroport Atatürk de Yeşilköy, le Président Evren avait dit que "notre pays est capable de faire de très belles choses, mais qu'il lui faudra aussi montrer qu'il est capable de les entretenir." Puisque ce premier numéro du *Perce-Neige* voit le jour, je dirai qu'il ne nous suffira pas de montrer que nous sommes capables de produire une revue, mais que nous devons encore faire la preuve que nous sommes capables de la continuer.

Les activités éducatives qui marchent le mieux dans notre école sont celles qui nous sont proposées par des élèves. Ainsi, il y a quelques années nous avions un club d'Astronomie qui fonctionnait parfaitement. Mais il n'a existé que tant que ses fondateurs s'en sont occupés. Eux partis, le club n'a pas continué.

Il ne suffit pas de savoir créer une oeuvre. Il faut encore vouloir former des continuateurs. Je souhaite qu'il en soit ainsi pour le "*PERCE-NEIGE*". Il faut qu'une équipe enthousiaste le prenne en charge. Il faut aussi que cette équipe, qui nécessairement sera faite d'élèves des grandes classes, sache s'attacher des collègues plus jeunes et leur donne suffisamment de responsabilités pour les intéresser à cette activité et leur communiquer l'envie de continuer leur oeuvre.

Pour que votre revue soit une revue de qualité, il faudra d'abord qu'elle soit votre oeuvre et non celle de vos professeurs. Il faudra aussi que vous sachiez produire des articles variés et originaux. Vous devrez y faire une place pour des activités scolaires-belles rédactions d'élèves, compte-rendus de fêtes, d'activités sportives ou théâtrales, relations d'événements relatifs à la vie de l'école-mais il vous faudra aussi déborder de ses murs par des enquêtes sérieuses et des interviews intéressants. Si vous désirez avoir des conseils pertinents pour ce travail, adressez-vous au Président de l'Amicale des Anciens Elèves, le Professeur Ateş VURAN, qui est le doyen de la



Faculté de Communications de l'Université de Marmara.

Il faudra aussi que vous souteniez le *PERCE-NEIGE*, moralement en le lisant et en le faisant lire, et financièrement en l'achetant et en lui trouvant de la publicité, conditions sans lesquelles les meilleures revues ne peuvent subsister. Il faudra aussi que vous sachiez trouver l'équilibre nécessaire entre articles en Turc, articles en Français et, pourquoi pas, articles en Anglais. La pente de la facilité vous entraînerait à multiplier les articles en Turc, avec en plus la bonne excuse que vos parents et vos amis ne comprenant pas le Français, il n'y a pas intérêt à donner une trop grande place à cette langue. Mais si vos parents vous ont inscrits dans une école enseignant en français, c'est sans doute qu'ils désirent que vous appreniez cette langue et que vous ayez la fierté de la bien pratiquer.

Enfin, je souhaite que cette activité éducative éveille chez certains d'entre vous, une vocation de journaliste. Vous savez l'importance actuelle des médias dans la vie. Certains de nos anciens élèves, par leur compétence et par leur sérieux, y tiennent une place de choix, et nous sommes fiers de voir leur nom signer certains articles ou figurer parmi les rédacteurs et les fondateurs de revues. Pourquoi pas vous?

Le *PERCE-NEIGE* est une plante qui, comme son nom l'indique, doit lutter contre son environnement pour fleurir. Voilà donc une vertu que je souhaite pour vous. Savoir lutter contre la facilité, et dans un monde où l'idéal semble être de beaucoup gagner sans peine, être convaincus qu'une oeuvre durable ne peut être construite que sur des fondations solides et à la suite d'une longue et minutieuse préparation. Elle est aussi une fleur précoce, qui voit le jour sans attendre le printemps, alors que les autres plantes dorment encore. Montrez donc à vos aînés que pour vous aussi "la valeur n'attend pas le nombre des années", et que vous êtes capables de réussir des merveilles.

İLK SAYI, İLK HEYECAN ve BİR ACI

Gündüz Diriker

(Türk Müdür Başyardımcısı)

KARDELEN ilk sayısı ile karşınızda. Saint-Joseph Lisesi Kültür-Edebiyat Ko-lu'nun yayınladığı ilk dergi olmanın onuru-nu da taşıyarak beğeni ve eleştirilerinizi açık yüreklilikle kabule hazır. Uzun ömürlü olması hepimizin dileği. Bu atılımı gerçekleştiren öğrencilerimize ve öğretmenlerimize teşekkür ediyoruz.

Bir yayının organının uzun ömürlü olması, onu yazılarıyla destekleyenlerin ve yapı-cı eleştirileri ile yol gösterenlerin çokluğu ile mümkündür. Öğrencilerimizin, bundan sonra çıkacak olan sayılarda bu desteği vereceklerine ve KARDELEN'i soldurmayacaklarına inanıyoruz.

Bu nadide çiçek, üstünü kaplayan kara rağmen topraktan aldığı güçle nasıl büyü-yebiliyor, kar üzerinde çiçeğini nasıl açabiliyorsa bizim KARDELEN'imiz de öyle büyüsün istiyorum. Ona ihtiyacı olan gü-cü biz verelim. Yazılarımızla, şiirlerimizle, resimlerimizle onu öylesine besleyelim ki o bu bollukta daha güzel renklerle açabil-sin.

Haydi arkadaşlar, derginizi inceleyin ve: "Bu dergide benim de bir imzam niye olmasın?" deyin. Yayın kurulundaki arkadaşlar sizi bekliyorlar.

Sevgili Öğrencilerimiz. Yeni bir yıla başlamanın neşesi ile dolu olmamız gereken bu günlerde hepimiz yüreğimizi dağı-layan bir acıyla kavrukluk. Ne yazık ki hiç olmaması gereken bir şey oldu ve Kaan Odyak kardeşimiz, evlâdımız bir grup arkadaşları ile katıldığı özel bir geziden geriye dönemedi. Uludağ'ın karları o güzel insanı, o gencecik fidanı öylesine sardı sarmaladı ki bir daha bırakmamacasına. Tüm çabalar boşa gitti ve Kaan, Uludağ'ın karları içinde ebedî uykusunu uyumaya başladı.

Yaşanacak onca yıllar, peşinden koşu-lacak onca umutlar varken bir otobüsün peşinden koşup ölümün kollarına atılmak hiç hesapta var mıydı Kaan? Düştüğün kar yığını içinden sen de bir kardelen çiçe-ği gibi canlanıp yükselemez miydin? Sevgili anneni babanı, arkadaşlarını, öğret-



menlerini böyle sensizliğe mahkûm etmek olur muydu?..

Bu ıstıraba dayanmak için tek sığına-ğımız kadere olan inancımız. Bu inanç ol-masa acılara nasıl göğüs gerilir?

Şu anda sana Allah'tan rahmet dile-mekten başka bir şey gelmiyor elimizden. Saint-Joseph camiası olarak seni daima sevgiyle ve hasretle anacağız. Çok güzel çaldığın gitarının sesi daima kulakları-mızda olacak. Seni kucaklayan toprak ananın sıcak göğsünde rahat uyu. Allah tüm sevenlerine sabırlar versin ve hiç bir ana babaya evlât acısı yaşatmasın. Böyle-si acılardan okulumuzu ve tüm insanlığı uzak tutsun.

Değerli Öğrencilerimiz. Bugünlerde müzemizi gezmeye gelen ve dolayısıyla okulumuzu da gören çeşitli okulların öğ-rencileri ve öğretmenleri var. Hepsi oku-lumuz hakkında çok iyi duygularla ayrılı-yorlar. Bu hayran olunan okulun değerini bilelim ve el birliği ile onu daha da yücel-telim.

1993-94 Öğretim yılında Alper Gelin adlı mezunumuzun, ÖYS sınavına Türkçe-Matematik, Türkçe-Sosyal ve Sosyal Bilimler dallarında katılan 398 bin öğren-ci arasında üç dalda da TÜRKİYE BİRİN-CİSİ olması hepimizi gururlandırdı.

Biz inanıyoruz ki hepimiz zekâ olarak bir çok başarıya izma atacak güçtesiniz. Yeter ki bu başarıyı isteyin. Sıradan, her-kesin edinebileceği bilgilerle yetinen, basit davranışlarla yaşamını sürdüren insanlar olmayacağınıza, hayatınızın her safhasında mükemmeliği amaçlıyacağınıza da inanıyoruz.

Sizlere, Atatürk'ün gösterdiği yolda, yurdumuzu daha güzel günlere ulaştır-mak için yapacağınız çalışmalarda başarı-lar ve yeni yılda sağlıklar, mutluluklar di-liyoruz.

KARDELEN'E MERHABA

Metin Erçin

(Tarih Öğretmeni)

Kardelen'e bir yazı yazmam fikri doğrusu Zeynel Bey'den geldi. O, bu derginin çıkarılması fikrinin sahibi olduğu gibi, tüm aşamalarında da aktif rol aldı. Çoğu zaman o harika zamanlamasıyla önümüze bir takım yazılar koyup incelememizi istemesi ya da çoğumuzun kahvaltı saatine dönüşen uzun teneffüste, bazen de henüz çayımızı kapmadan karşımıza dikilip, birtakım şeyler istemesi sanırım bizleri pek memnun etmese de, eğer ortaya iyi bir şey çıkacaksa bu konuda kendisine teşekkür etmemiz gerekecek.

Dergi tamamen öğrencilerin ürünü, öyle de olmalıydı. Makale, deneme, şiir, öykü, karikatür herneyse bu tür yazılar yetenekleri ortaya çıkartacak, daha önemlisi yeteneği olanları özendirecek, belki de ileride birçok öğrencimize "ilk yazımı okul dergimizde yazmıştım" dedirtecekti.

Tüm bunlardan önemli bir nokta daha var: Saint Joseph dışa açılıyor, ya da kabuğunu kırıyor, belki de yeniden doğma gereği duyuyor. Öyle mi? Bilemem... Bunu zaman gösterecek. Ama bunlardan biri olmalı, olması gerekiyor. Tabii S. J. Lisesinin tüm camiasını, derneğini, vakfını kastetmiyorum. Buralar dinamik, önemli gelişmeler oluyor, olacaktır da. Okulu, okulumuzu kastediyorum. S. J. Lisesi mezunlarını da değil.

S. J. Lisesi bir kurum ve bu kurumda okuyan bugünün öğrencisi nasıl bir öğrenci? Bana bir S.J'li öğrenciyi tarif edebilir misiniz? Ya da S.J'li bir öğrenci nasıl olmalı bunu söyleyebilir misiniz? Bir S. J.'li öğrenci diğer bir S. J.'li öğrenci hakkında ne düşünüyor, onu nasıl tanımlıyor? İki S. J.'li öğrenci bir yerde buluştuklarında okulları hakkında neler konuşuyorlar? Nihayet, bir S. J.'li öğrencinin okuluyla ilgili herşeyden haberi olabiliyor mu? Örneğin televizyonda bir programda S.J.'li bir grup öğrenci gördüğünde: "Aaa! bunlar ne za-



man katılmışlar bu programa" mı? diyor. Ya da bir S.J'li öğrencinin herhangi bir konudaki başarısını mahallesindeki S. J'li olmayan bir arkadaşından mı alıyor? Tüm bunların yanıtını veya sorunların çözümünü Kardelen'de bulacak değiliz tabii. Ama bu bir adım olmalı. S.J'li öğrencinin de artık okuluna her zamankinden daha çok sahip çıkma ve sorunlarının çözümüne katılma zamanı geldi sanırım.

Ben de bu vesileyle bir iki düşüncemi belirteyim. Belirgin ortak bir kimlik oluşturmadan, dışarıya yansıyan bir imaj yaratmak mümkün değildir. Ortak bir kimlikten kastım elbette tek tip birey ya da kişilik değil, belirli, istenilen, akılcı, yararlı, ilkeleri olan, bu ilkelerden ödün vermeyen, kökleri Cumhuriyet öncesi modernleşme arayışlarına kadar giden köklü gelenekleri (Buradaki gelenekten kastım, ortaya çıkış koşulları devam eden, pratik yararı olan, birlikteliği güçlendiren ve gelişme dinamikleriyle çelişmeyen değerlerdir) koruyan ve yaşatan değerlerdir.

Bir imaj şart mı? Evet bir ekol iseniz yansıyan bir imajınız da mutlaka olmalı. Bakın Türkçe'de kullandığımız ve Türkçeleştirdiğimiz bazı sözcükler, Fransızca'nın bir ekol olduğunu ve bu ekolün daha belirgin olduğu bir dönemden kalma değil mi? Eğer bir ekol olarak devam edeceksek, sürekli, yeni, pratik, yararlı, başarılı yeni değerler yaratılmalı. Bunlar zamanla gelenek haline dönüşecek ve kökleşecektir. Sürekli eski başarı ve geleneklerle imajımızı bir yere kadar götürebiliriz. Petit Pain, sınıf günleri, okul içi sınıflar arası turnuvalar, yıl sonu etkinlikleri, tanışma

kokteylleri ve bu gibi geleneklerimize sürekli yenileri eklenmeli. Zamanla bir kısmı belki terkedilecek fakat değişen koşullarla uyumlu hale gelen bir tortu da mutlaka kalacaktır. Zaten gelenek de bu değil midir?

Daha yazacak pek çok şey var belki ama, son bir nokta: Okulda her şeyin başı eğitim- öğretimdir. Unutmamak gerek okulun varlık nedeni de budur. İyi bir eğitim ve öğretim. Bunun için de sayısız yöntem ve teknik ileri sürülebildiği gibi, daha farklı bir çok şey de söylenebilir. Ancak tüm bunların uygulanabileceği tek ortam disiplinli bir ortamdır.

Hani biliyorsunuz demokrasinin kuralları, yöntemleri vs. için çok şey söylenebilir, ama öncelikle sistemin Cumhuriyet olması gerekir. Okulda da öncelikle disiplinli bir ortam olmalıdır. Tüm yöntemler, çabalar ancak bu ortamda yeşerebilir. Disiplinden kastımızın ne olduğunu sanırım yazmaya bile gerek yok. Her şeyden önce nitelik, kalite, düzey, zamanlama, mesafe, sevgi, hoşgörü, ölçü, çaba, sorumluluk, emek ve değerlendirme. Bu kavramların çokça geçtiği iyi bir tanımlama ve ifade disiplini anlatacaktır. Ve bu disiplin anlayışına özürsüz, çabasız, bilerek ya da yapısal olarak uymayan unsurları otokontrolle uydurmaya çalışmalıyız. Tabii bu unsurlarla herkesi ve her kesimi kastediyorum.

Evet. Doğrusu bu ilk sayıda Zeynel Bey'in önerisiyle "İnsan Hakları"yla ilgili konuda bir yazı yazacaktım. Ancak ben bunları yazmayı tercih ettim. Yazımı noktalarken Kardelen'e hoş geldin diyorum. Ve her zaman farklı olan, öğretmenleri olmakla gurur duyduğum S.J.'li öğrencilerime merhaba diyorum.



Yorgun Martılar

Deniz Demirel (9 C)

Yorgun Martılar,
Kendileri gibi yorgun yüreklerini
dinlendirmek için

Konmuşlardı yolun kenarına.
Bembeyazdılar, acizdiler, kimsesizdiler.
Yoksunlardı sevgiden.
Toz pembe hayalleri vardı.
Çamur, pislik değmemiş sınırsız umutları,
Bitmez tükenmez aşkları sandı.

...
Ve sonra...
Ezdiler onları acımasızca,
Kırdılar kanatlarını...
Onların tüm temizliği, saflığıydı şeytanın
çocuklarına dokunan.

Hepsini yıktılar, hepsini sildiler,
Hepsini öldürdüler...
Pislik kokan, kapkara dumanlarla doldurdular
Minicik ciğerlerini.

Dokunamadıkları, öldüremedikleri tek şey
sevgileri

Kanat çırpıyormuş, çalışıyor,
Uçuşan kin yüklü bulutlar arasında
Yaşam savaşı veriyor şimdi!..

Kuşlar

Beğüm Gazioğlu (Haz. 2 C)

Kuşlar
Yol alıyorlar güneye doğru,
Kimbilir hangi ümitlerle?
Dağların ardında,
Kimbilir neler bekliyor onları?
Bilir bilmez uçuyorlar,
Kanat çırpıyorlar gökyüzünde.
Neler görmüşler kimbilir,
Neler geçirmişler?
Hepsini unutup yeni bir hayata
Kanat çırpıyorlar.
Orada sıcacık güneş bekliyor onları,
Biliyorlar.
Fakat orası da tıpkı geldikleri ülke gibi,
Görünüşüne aldanyorlar.

BAŞLARKEN

İpek Baykoğlu (10 A)

Sevgili Arkadaşlar,

Kültürel, ahlaki, siyasi bütün değerlerin, temellerinin oyulup, yerle bir olduğu, yerlerine yeni değerlerin inşa edilmeğe çalışıldığı; doğruyla yanlışın, iyiyile kötünün birbirine karıştığı; hızla gelişen teknolojinin, yaygınlaşan modern hayatın, nice kolaylığın, rahatlığın, konforun yanısıra, bunlardan faydalanabilmek için tek çare olan, "Paran yoksa öl!", ve hemen ardından, "Kazan da nasıl kazanırsan kazan!" felsefelerini de beraberinde getirdiği; dolaşısıyla insanların korkunç bir bireyciliğe, çıkarıcılığa, acımasızlığa, hatta hilebazlığa sürüklendiği; yabancılaştırmanın modern toplumları sinsice, içten içe kemirdiği; insanların yalnızlaştığı; intiharların arttığı; yerkürenin doğal kaynaklarının bilinçsizce, hoyratça tüketildiği; geçmişin sorgulanıp, geleceğe kuşkuyla bakıldığı... bir çağda; henüz, bu problemlerle karşılaşma aşamasına gelme çabası içerisinde olan; zenginiyle fakirinin, enteliyle kara cahilinin, tutucusuyla yobazının teröristinin, aralarındaki uçurumun günden güne derinleştiği, yürüttükleri faydasız kavganın giderek şiddetlendiği; tez elden çözülmesi gereken yüzlerce sorunun, hiç de hoş olmayan sonuçlara gebe bir yumurta olup, kapıyı zorladığı bir ülkede yaşıyoruz!

Üstelik, kısacık hayatımızın en güzel çağında, içimizde nice fidanların, tomurcukların boyverdiği ilkbaharında, kendi-

mizi yemyeşil, taptaze, incecik, gencecik dallarımızı koparıp önüne katan bir rüzgarla sürüklenirken buluyoruz!.. Sonucunun hayatımızı belirleyeceği, beyinlerimizle ısrarla kazanmış, korkunç bir maratona hazırlanırken!.. Eğer, içimize ufacık bir sorumluluk tohumu serpiştirilmişse, hayatımızın, belki de en içimizden geldiğince yaşamamız gereken iki senesini, kendi ellerimizle götürüp üniversiteye hazırlık çöplüne atıyoruz. Ve omuzlarımızda sorumluluğun bu çok ağır yükü, belki de, bazılarını bir daha hiç kullanmayacağımız "bilgi"leri hatmetmeğe adıyoruz kendimizi! Hem de, bu maratonun ilk aşamasında, ipi ilk göğüsleyenlerden olup girdiğimiz iyi bir üniversiteyi bitirince, karnımızı hakkıyla doyurabileceğimizin bile, çok fazla garantide olmadığını bile bile...

Bütün bunlar yetmezmiş gibi, delikanlılığın gereği, coşkularımız, tutkularımız, arzularımız, aşklarımız, dostluklarımız, başkaldırılarımız, yapacak çok itirazımız, söyleyecek çok sözümüz; ve, ayrılıklarımız, yalnızlıklarımız, doyumsuzluklarımız, sabırsızlıklarımız; yasaklarla, baskılarla, insan yerine koyulmayışlarla güçlenen düş kırıklıklarımız, umutsuzluklarımız, güvensizliklerimiz... var.

Yani, hepimiz, arada bir de olsa, üzerimize lâpa lâpa yağın bir karın, yaşamlarımızı, giderek kahınlaşan bir katman halinde örtmeğe; umutla, dostlukla, sevgiyle

dolu yüreklerimizin titremeğe; yepyeni fikirlerle, ideallerle dolu beyinlerimizin, o bembeyaz, buz gibi yasaklar, baskılar, ikiyüzlülükler, imkânsızlıklar, eşitsizlikler karşısında, cansızlaşmaya, güçsüzleşmeye, donmaya başladığını hissederiz sanırım!..

Ama, damarlarımızdaki genç, dinamik, azimli, kararlı, bilinçli, iyimser kan, bizi, bütünüyle donmaktan daima korur! Sosyologların, bütün bu problemleri derinlemesine inceleyip çözmeye çalıştıklarını; bilim adamlarının, yeni çıkış yolları, yeni kaynaklar aradıklarını; gerçek entellektüellerin, demokratların, uçları birleştirmek, kavgaları durdurmak, yasakları kaldırmak, yumurtayı çatlamadan kapının önünden almak için kolları sıvadıklarını; eğitim sistemimizin çarpıklığının herkesçe bilinip tartışılıp, en kısa zamanda düzeltilmek istendiğini; bütün yalnızlıkların, düş kırıklıklarının, umutsuzluklarının da, neşeli, sevinçli anlar gibi hayatın tuzu biberi olduğunu unutmamızı engeller! Ve bizi, yanlışlıklara, eksikliklere "HAYIR" demeye; hayatlarını, insanlığın iyiliğine adanmış bu insanlardan biri olmak için yorulmaksızın çalışmaya zorlar!

İşte o zaman, biz de, yüreğimizi, bedenimizi, yaşamımızı, ülkemizi, dünyamızı, kaplayan bu karın üzerine doğmuş, bazen onu en ince ayrıntısına kadar gözler önüne sermiş, bazense eritmek için elinden geleni yapmış güneşlerden; ya da karın içinden fıskırarak onu paramparça, delik deşik etmiş, umudun ve başkaldırının simgesi KARDELEN'lerden biri olmaya hazırlanıyoruz demektir!..

Bu aşamada, o güneşlerin, kardelenlerin, o yazarların, şairlerin, yönetmenlerin, müzisyenlerin, bilim adamlarının, sosyologların, filozofların... kitapları, şiirleri, müzikleri, filmleri, buluşları, düşünüşleri... devreye girer. Onları okur, seyrederek, dinler, anlamaya çalışır, kendimizi geliştiririz. Ve öyle anlar olur ki, içimizden yükselen sesin ısrarına dayanamayarak, biz de alırız kalemi elimize. Gerek ufak bir

sevgi şiiriyle, gerek umut dolu dizelerle, gerek duyarlı bir hikâye, gerek acımasız bir eleştiri, gerek içten bir denemeyle... haykırırız hissettiklerimizi, düşündüklerimizi. (Kalemimiz karı delmek için ilk darbeleri vurmaya başlamıştır bile.)

Bazılarımız, hayata, onun zorluklarına, güzelliklerine, aykırılıklarına, aşırılıklarına, ilginçliklerine gülümsemeyi; ve çizdiği karikatürlerle gülümsetmeyi seçer.

Kimilerimiz, okuduğu bir kitaptan, seyrettiği bir filminden çok etkilenir, onu sevdikleriyle paylaşmak ister yazılarından...

Ama ne yazık ki, bu içten yazılarımız, çizilerimiz de, çoğunlukla, zamanın akışına, bir çekmeceye tozlanmaya terk edilirler!..

Sevgili Saint Joseph'li dostlar,

İşte biz, bu dergi aracılığıyla, hissettiklerimizi, düşündüklerimizi paylaşmak; yazdıklarımızı, çizdiklerimizi o çekmeceye çıkarıp "aile"imizin de okumasını sağlamak; yazmayanları yazmaya, kendilerini ifade etmeğe teşvik etmek; okuduklarımızı biribirimize aktarmak; okuma alışkanlığını henüz edinmemiş olanların, kitapların eşsiz tadına varmalarını sağlamak; artık herşeyin özgürce tartışıldığı zamanımızda, kendi sorunlarımızı, saygı çerçevesi içerisinde tartışıp, kendi fikirlerimizi, çözümlerimizi üretmek; haftanın beş gününün yaklaşık sekiz saatini beraber geçirdiğimiz insanları gerçekten tanıyıp, onlarla daha derin, daha içten birşeyleri paylaşmak istedik!!!

Kötülük, yalnızlık, sevgisizlik karını delip geçmek isteyen Kardelenler olarak hepinizin, derginize giderek artan bir ilgi ve istekle sahip çıkacağımızdan eminiz. KARDELEN'imizin, her yeni kuşakla biraz daha güçlenmesi, köklenmesi umuyla tüm dostlara MERHABA...



ÖZEL SAINT-JOSEPH FRANSIZ LİSESİ'NİN TARİHÇESİ

Okulumuz, "FRERES DES ECOLES CHRETIENNES" adlı Fransız rahiplerine ait bir kuruluştur. Bu kuruluşun nüvesi, 1857 tarihinde Beyoğlu İmam Sokağı'nda "PENSIONNAT SAINT-JOSEPH" adıyla atılmıştır. Daha sonra, yer darlığından, 1864 yılında Moda'ya taşınmış ise de, bina sahipleri tarafından satınca tekrar Beyoğlu'na dönmüş, Mart 1894'de kendi arazisi üzerinde okul binası inşaatı için müsaade alınmıştır. Şimdiki okul binasının ilk temel taşı, 16 Ağustos 1870'de konmuş ve aynı yılın Kasım ayında, daha boyalar kurumadan öğretime açılmıştır.

1903 yılında okulda bir Ticaret Enstitüsü kurularak bu sayede okulun mezunlarına iyi işlere yerleşme imkanı sağlanmıştır. 25 eylül 1914'ten Şubat 1919'a kadar Birinci Dünya Savaşı nedeniyle kapatılan okulumuz, bir süre "YÜKSEK EĞİTİM ENSTİTÜSÜ" olarak hizmet vermiştir.

Okulumuzun ünlü "TABİAT MÜZESİ" 1910 yıllarında Frère Passesseur Jean ve Frère Paramont Felix tarafından kurulmuştur. Türkiye'nin ve dünyanın her tarafından toplanan böcek, kuş, hayvan, taş ve maden örnekleri ile çok zengin bir müze görünümündedir. Büyük bir kitaplık ve her öğrencinin deney yapabilmesine imkan verecek Fizik, Kimya ve Biyoloji laboratuvarlarının mevcut olması da Okulumuzun özelliklerinden yalnızca birkaç tanesidir.

Okulun kurucusu olan "FRERE'ler CEMİYETİ" 1680 yılında Fransa'nın Reims kentinde JEAN-BAPTISTE DE LA SALLE tarafından kurulmuştur. Frere'ler Türkiye'ye ilk olarak 1841

yılında gelmiş İzmir ve İstanbul'da birer okul açmışlardır.

Bu okulun mezunu olup, öğretmenlik yapmış olanlar: HENRI MATALON (Matematik), BERNARD LIBERMAN (Matematik) YOMTOW GARTI (Matematik), PIERRE MANESTAR (Sosyoloji).

Halen öğretmen olanlar: PIERRE CAPORAL (Fizik ve okul müdürü) HALUK DENİZLİ (Fransızca ve müdür yardımcısı). ENDER ÜSTÜNGEL (Bilgisayar), CULIANO VANAKORE (Fransızca).

Asker-Politikacı: Ali Fuat Cebesoy.

Bazı Mezunlar:

Politikacılar: HALUK BERKOL, SAFA YALÇUK, BÜLET AKARCALI, GÖKBERK ERGENEKON.

Sadece birkaç yıl okuyanlar: İHSAN SABRİ ÇAĞLAYANGİL, HAN ESAT IŞIK, TURHAN FEYZİ-ÖĞLU.

Profesörler: FİKRET NARTER, ORHAN ERSANLI, HALUK CİLLOV, ORHAN CURA, ALPKAN CURA, ALI BERKOL, HAYDAR FURGAÇ, SELÇUK SOMER, METİN BARA, RATIP BERKER, ADNAN BENK, ORHAN GÜVENEN, ATILLA AŞKAR, ATEŞ VURAN, ERGİN ÇAVUŞOĞLU...

Büyükelçiler: PERTEV SUBAŞI, OSMAN OLCAY, FARUK BERKOL, DOĞAN TÜRKMEN, ZİYA TEPEDELEN, SULHİ DİŞLİOĞLU, ÜMİT PAMİR, NECATİ UTKAN, BEDRETTİN TUNABAŞ...

Spor idarecileri: FARUK ILGAZ, ADNAN SÜVARİ.

Basketbolcular: TURAN TEZOL, HAŞİM UTKAN, MUHARREM SANER, ALİ KURT, AHMET KURT, ERDİM ÖZTOKAT, MEHMET CAN, GÖKŞİN SİPAHİOĞLU.

Voleybol antrenörü: BÜLENT MERİÇ (A Milli Takım Antrenörlüğü yapmıştır).

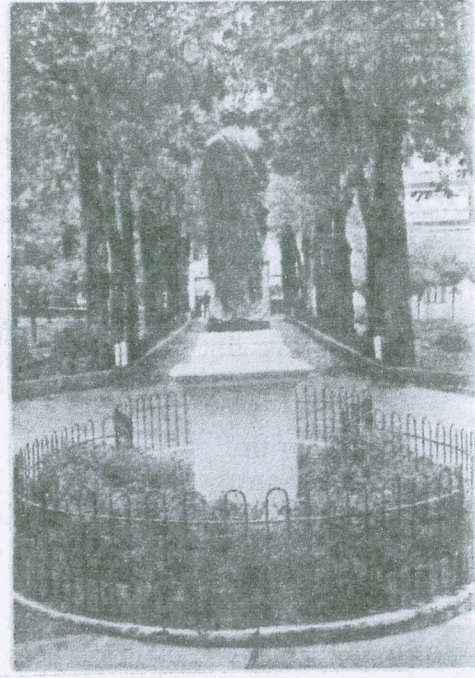
Voleybolcular: ŞEVKET GÜVENTÜRK, İBRAHİM VE İSMAİL VURAN, AHMET ÖZÇAM, NURAY SİTKİ UYAR, HALİT KAYATÜRK.

Binici: FEVZİ ATABEK.

Yazar ve Sanatkarlar: YAMAN KORAY, BAŞAR SABUNCU, MEHMET KESKİNOĞLU, RÜSTEM BATUM, ENİS BATUR, TOLGA SAVACI.

Okulumuzda iki Hazırlık, Orta ve Lise olmak üzere 8 sınıf 21 şube mevcuttur. 1976 yılı Eylülüne kadar yatılı olan okulumuz, 1976-1977 öğretim yılından itibaren gündüzlü olmuştur.

Bugüne kadar görev yapan personel içinde;



Müdür sayısı: 17

Türk Müdür Başyardımcısı sayısı: 6

Halen Öğretmen sayısı: 46

En uzun Müdürlük: FRERE LAURENT (14 yıl) FRERE CAPORAL (25 yıl) (Halen Müdür)

En uzun Başyardımcılık: VEHİP ATA TANLA (26 yıl)

En uzun öğretmenlik: HENRI MALTALON (46 yıl), DEMETRE MENEKAKİS (46 yıl), FRERE PAUL (42 yıl), FRERE ETIENNE (42 yıl) (Halen idari görevde), SEVİM ÖZKUT (34 yıl), TÜRKAN ERGÜVEN (33 yıl), FİKRET ILGAZ (32 yıl).

1913 yılında, okulda otomatik bir fırın kurulmuş, 1940 yılına kadar ekmeğin okulda pişirilmiştir. Gündüzlü ve yatılı her öğrenciye saat 16.00'da bir küçük francala ile bir parça çikolata verilmesi adet haline gelmişti. "Bu Küçük Ekmek" eski mezunlarda öyle tatlı bir hatıra bırakmış ki Mayıs ayında okulda yapılan toplantılara bu

yüzden "PETİT PAIN" günü adı verilmiştir. Bu günde, eski mezunlar ve mensupları okulda biraraya gelerek küçük francala ile çikolata yerler ve hatıralarını tazelerler.

Okulumuzun son yıllarda devam eden geleneksel oyunlarından birkaçı şunlardır:

ECHASSES: Değnek üstünde futbol, **BOUCLERS:** Kalkan oyunu.

RAQUET: Raket oyunu.

Bunun dışında, saat 10.00 ve öğle teneffüsünde Basketbol ve Voleybol oynamak mecburiyeti vardı.

Okulumuz, Voleybol'da 1974'ten 1982'-ye kadar aralıksız dokuz yıl Türkiye Liseler Şampiyonu olmuş, ayrıca Türkiye'nin altı defa katıldığı Dünya Liselerarası Voleybol Şampiyonasında beş kez Türkiye'yi temsil et-

me başarısı göstermiştir. 1974'te Türkiye'de İzmir'de dördüncülük, 1976'da Hollanda'da Dünya Liseler Şampiyonluğunu, 1978'de Belçika'da üçüncülük, 1980'de İngiltere'de onunculuk, 1982'de Belçika'da Dünya Liseler ikinciliğini kazanmıştır. Ayrıca 1983'te yeniden İstanbul Liseler Voleybol birinciliğini elde ederek onuncu kez üst üste şampiyon olarak kınılması gü bir başarıya imza atmıştır.

Öğrencelerimizi Milli eğitim Temel Kanunu'nun ikinci maddesinde belirtilen esaslar doğrultusunda, ATATÜRK ilke ve inkılaplarına bağlı, Türkiye Cumhuriyeti'ne karşı görev ve sorumluluklarını bilen, beden ve zihin gelişmiş, karakterli, yurtsever kişiler olarak yetiştirme azmi ve gayreti içindeyiz.

(Brifing Dosyasından)



I. DÖNEM İÇİNDE OKULUMUZDA YAPILAN DERS DIŞI ETKİNLİKLER

Her yıl olduğu gibi bu öğretim yılında, sosyal, kültürel ve eğitici etkinlikleri dersler kadar önemseyerek yapmaya çalışıyoruz. Hatta bu yapılanları yeterli görmüyoruz. Birinci dönem içinde bu konuda neler yapıldığını merak edenler için aşağıdaki-leri yazmayı düşündük.

1- Doğudaki "Şehit Öğretmen Aileleri" için M.E.B açmış olduğu yardım kampanyasına katıldık. Okulumuzun Sosyal Yardım ve Dayanışma Kolu bu amaç için okulumuza gönderilen konser biletlerinden yeter miktarda alarak katkıda bulundu.

2- Ruh sağlığı üzerine okulumuz rehber öğretmeni Zeynel PUR ve psiko'ğ Nevzat UÇKÖK MUHTAR tarafından orta kısım öğrencilerine bir konferans verildi.

3- Tedavisi zor ve masraflı olan bir hastalığa (Lenf Kanserine) yakalanmış bir mezunumuza okulca yardımda bulduk.

4- Aralık ayının 21inde Psikolog Suna TANALTAY ve Eşi Psikiyatrist Erdoğan TANALTAY'ın "Gençlik Sevgidir" adlı bir söyleşileri oldu.

5- İstekli bir kısım lise son sınıf öğrencileri okul rehber öğretmeni Z. PUR'un başkanlığında "Koç Üniversitesi'ni tanımak amacıyla gezi düzenlediler. Gezi istenilen gün ve saat de yapıldı, yararlı da oldu.

6- Geçen yıl başlattığımız folklor çalışmalarını Din Bilgisi Öğretmenimiz H. KUDAT Bey ve H. Savaşkan Hanımın rehberliğinde devam etmektedir. Bu öğretim yılında da "ÇAĞDAŞ FOLKLOR DERNEĞİ" ile anlaşma yapıldı. Folklor öğretmenlerimiz Ayhan UNCUOĞLU ve eşi Gülçin

Hanım. Folklor çalışmalarına öğrencilerimizin katılımını beklenenin üstünde oldu. Orta ve Hazırlık sınıfı öğrencileri Silivri ve Diyarbakır yöresi, Lise kısım öğrencilerimiz ise Artvin ve Silifke yöresi oyunları üzerinde çalışmalarını yürütmektedirler.

7- ATV Televizyonunun, A Takımı-Savaş AY aracılığı ile başlattığı "BEYAZ TEBEŞİR" Doğuya yardım kampanyasına öğrencilerimiz de katıldılar. Bu yardımı, Onur Kurulu, Sosyal Yardım ve Dayanışma Kolu öğrencileri birlikte organize ettiler. Her türlü giysi, kırtasiye hatta ilaç yardımı oldu.

8- Gezi ve inceleme Kolumuzun Rehber öğretmenleri Berna İŞCEN ile birlikte Abant'a düzenledikleri gezi güzel bir gezi oldu. Başka geziler düzenleyeceklerini de ümit ediyoruz.

9- TRT-2'nin düzenlediği okullar arası Satranç Turnuvasında, okulumuz satranç takımı ile Alman Lisesi satranç takımı arasında yapılan karşılaşmayı takımımızın kazanmış olması bizleri gururlandırmıştır.

10- 4 Ocak 1995 Çarşamba günü HİT-Hürriyet International Trade temsilcileri okulumuza davet edildi. Lise son sınıf öğrencilerimize Amerikan Yüksek Öğretim Kurumlarını ve üniversitelerini tanıtıcı bir konferans vermeleri sağlandı.

Zeynel PUR
Okul Rehber Öğr.

11- Orta ve Lise kısım okul içi ve okullar arası spor karşılaşmaları sonuçları ise şöyledir:

ORTA OKUL:

Okulumuzda gençleri spora teşvik ve aynı zamanda bazı yetenekleri ortaya çıkarmak amacıyla organize edilen sınıflar arası maçlar son dere derece çekişmeli ve sportmence oynanmıştır. Bu karşılaşmalar sonunda 1. dönemde sıralama şöyle oldu:

Basketbol Erkek: 1. 8/B 2. 7/A 3. 7/B
Voleybol Erkek: 1. 8/A 2. 7/B 3. 8/B

Not: Bu turnuvalar sonunda; sınıflar, öğretmenleri ve arkadaşlarına BAKLAVA ziyafeti vermiştir.

Ortaokul kızlarda voleybol müsabakaları 2. dönem düzenlenecektir.

Bunun yanı sıra okullar arası orta yıldız kız ve erkek voleybol İstanbul şampiyonası grup ve final maçları oynanmaktadır. Yapılan müsabakalar sonunda ortaokul erkek voleybol takımı 30 Ağustos İlk Öğretim Okulunu yendikten sonra, Özel Moda Koleji'ne yenilerek grubunda 2. olup final grubuna katılamamıştır.

Orta yıldız kız voleybol takımı ise eleme grubunda Behçet Kemal Çağlar İlk Öğr., Hüseyin Avni Sözen, Eseyan Ermeni Kız Lisesi ile yaptığı müsabakaları kazanarak ilk kez kızlar kategorisinde final grubunda mücadeleye hak kazanmıştır. Final grubunda ise şu ana kadar oynanan müsabakalarda takımımızın aldığı sonuçlar sevindiricidir.

Buna göre:

Saint Joseph - Kültür Koleji = 2-1
Saint Joseph - Ö. Gökdil Lisesi = 2-0
Saint Joseph - 3. Selim İlk Öğr. = 2-0
Saint Joseph - Şişli Terakki = 0-2
Saint Joseph - Bilge Kaan = 2-0
Saint Joseph - Dame de sion = 2-0
Saint Joseph - Anakent = 2-0

16 Ocak 1995 tarihinde tamamlanacak olan bu müsabakalardan sonra, takımımızın amacı 31 Mayıs - 4 Haziran 1995 tarihlerinde yapılacak olan Türkiye Şampiyonasına katılmaktır.

Orta okul erkek basketbol takımımız İstanbul Orta okullar arası karşılaşmalarında; grup birincisi olmuştur. İstanbul final grubunda oynamaya hak kazanmıştır.

Karşılaşmaların sonuçları şöyle:

Saint Joseph - Yıldız Lisesi = 46-23
Saint Joseph - İst. Er. Lisesi = 47-34
Saint Joseph - Tar. K. Atatürk = 68-45

Takımımıza başarılar dileriz.

LİSE KISMI:

3 tura çıkan takımlar sırasıyla:

10 A
11 B
11 C
11 A

Bu dört takım final gruplarında tek devre lig usulü oynadılar.

10 A (0) - 11 A (3)
11 B (2) - 11 C (2)
10 A (2) - 11 C (5)
11 A (2) - 11 B (1)
10 A (1) - 11 A (6)
11 C (1) - 11 A (7)

Bu sonuçlarla;

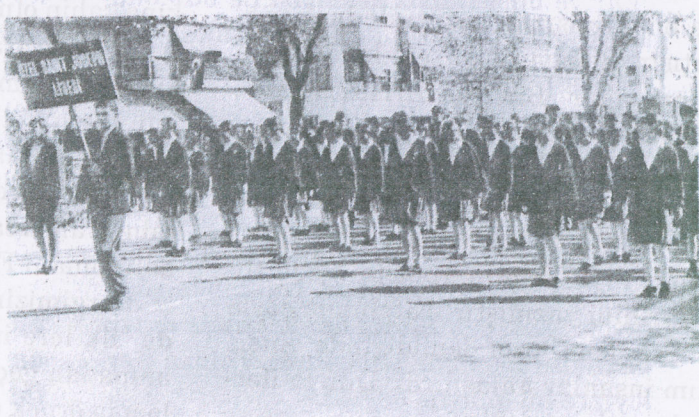
11-A 9 puanla şampiyon oldu ve Okul Müdürü Pierre Caporal'dan 16 kg. baklava ödülünü aldı.

11-B 4 puanla, averajla 2. oldu ve 12 kg. baklava ödülünü Türk Müdür Baş Yardımcısı Gündüz Diriker'den aldı.

11-C de 4 puanla averajla 3. oldu. Lise Müdür Yardımcılarından Haluk Denizli'den 5 kg. baklava ödülünü aldı.

Spor Kolu Rehber Öğretmenleri:

Sibel Mısırlıoğlu
Onur Erman



İlk Kadın Romancımız FATMA ALİYE HANIM

Nurcan Pehlivanoglu
(Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni)

Fatma Aliye Hanım ilk kadın romancımız, ilk kadın felsefecimiz, edebiyatımızda ilk kez çeviri yapan, kadın haklarından ilk kez bahseden, hakkında ilk defa monografi yazılan yazarımızdır.

Edebiyatımızda bu kadar çok "İlk" sıfatını taşıyan bir başka yazarımız özellikle bir kadın yazarımız yoktur diyebilirim.

Fatma Aliye Hanım 1864-1936 yılları arasında yaşamıştır. Cevdet Paşa'nın kızı olup, babasının konağında özel öğretmenlerden Fransızca, tarih, edebiyat ve felsefe dersleri alarak yetişmiştir. Cevdet Paşa, bilindiği gibi Tanzimat dönemindeki ünlü tarihçi, hukukçu ve devlet adamıdır. Cevdet Paşa da kızına Arapça, Arap tarihi ve felsefesi konusunda dersler vermiştir.

Yazı yaşamına Fransızca'dan yaptığı çevirilerle girdi. Fatma Aliye Hanım. İlk çevirisi GEORGE OHNET'ten Volente'dir. O dönemde edebiyatla uğraşmak kadınlar için pek de hoş karşılanmadığından MERRAM adını verdiği çevirisi BİR HANIM imzasıyla tefrika edildi. Sonraları Meram Mütercimi olarak tanınmış ve pek çok makalesini Mütercime-i Meram adıyla yayımlamıştır.

Felsefeci yönü:

Fatma Aliye Hanım'ın felsefeye merakı gençlik çağında başlamıştır. Olayları dikkatle incelemesi, çeşitli ailelerdeki gözlemleri onu felsefe yapmaya götürür. Felsefeye merakı arttıkça daha çok kitap okur ve bir Fransız arkadaşı ile bu konuları tartışır. Babası ile felsefe konusunda söyleşiler yapar. Birlikte Aristoteles ve Platon ile İbn-i Rüşd ve Gazali'nin felsefelerini karşılaştırırlar. Bu konuşmalar bazen Descartes, Spinoza, Darwin ve Auguste Comte gibi filozoflara kadar uzanır.

Fatma Aliye Hanım 1904'te bizde ilk felsefe tarihini yazmıştır. Kitabında şöyle diyor: "Eskiden filozof denildiğinde dinsiz birtakım insanlar anlaşılırdı. Dünya ilerleyince bu anlayış değişti."

Kitabına THALES'le başlayan F. Aliye Hanım ilkçağ filozoflarından sonra kitabın ikinci bölümünü de İslam Felsefesine ayırmıştır.

Roman Yazarlığı:

Romancı olarak önemi daha çok kahramanı kadın olan öyküler ve romanlar yazmasıdır, diyebiliriz. Bundan dolayıdır ki günümüze romanlarıyla değil öteki çalışmalarıyla kalır.

Muhadarat adlı eserinde bir kadının ilk aşkını unutamayacağını düşüncesini çürütmeye çalışır. Romanlarında zaman zaman toplumsal sorunları ele alan yazarımız bu eserlerinde de felsefeye yer verir. Örneğin UDİ adlı romanında müziğin felsefe ile ilişkilerine değinir. Bu eserde babasının etkisiyle müziğe ilgi duyan bir kızın daha sonra hayatını kazanmak amacıyla dersler vermesi konu edilir.

Kadın Hakları Savunucusu Olarak F. Aliye Hanım:

Düşünceleri ve yaşam biçimiyle ülkemizdeki kadın hakları savunucularından biridir F. Aliye Hanım. O dönem toplumsal koşulları göz önüne alınacak olursa düşünceleri ve savunduğu görüşler gerçekten çok yüreklidir ve bir bakıma başkaldırıdır. Yazara göre kadın erkek eşittir. İki cins aynı eğitim olanaklarından yararlanmalıdır. Çok kadınla evliliğe karşıdır. Boşanmada kadınların da söz hakkına sahip olmalarını savunur.

F. Aliye Hanım'ın biri kitap diğeri beş ayrı yazı olmak üzere çevirileri; roman, anı, tarih, felsefe türlerinde on dört kitabı, kırk bir makalesi vardır. Ayrıca yayımlandığı yıllarda Nisvân-ı İslâm adlı anı kitabı Fransızca, İngilizce ve Arapça'ya; Udî adlı romanı Fransızca'ya çevrilmiştir.

Dergimizin ilk sayısında pek çok konuda "ilk"lere imzasını atmış bu yazarımızı anmadan geçemedim. Bütün Türk kadınlarına örnek olması dileği ile...

MESLEK SEÇİMİ VE ÜNİVERSİTE SINAVLARI

Zeysel Par

(Okul Reh. Öğretmeni)

Lise son sınıfa gelmiş öğrencilerimiz için meslek seçimi ve üniversite sınavları hem çok önemli, hem de çok zor bir olay. Çünkü neyi, niçin ve nasıl seçeceklerine iyi karar veremezlerse bir çıkmaza girebilecekleri korkusu ve kuşkusu onları rahatsız eder.

Bir araştırmaya göre otuzbini aşkın iş ve meslek vardır. Gelişen ve değişen teknolojiye paralel olarak bu sayı her geçen yıl biraz daha artar.

İnsanların iş ve meslekleri çok zaman mutluluklarının veya mutsuzluklarının kaynağı olur. Çünkü iş ve meslek yaşamı, hemen herkesin, beden ve ruh sağlığını, aile ve sosyal yaşamını, toplumsal statüsünü, saygınlığını ve ekonomik durumunu, başarısını ve yaşamdan zevk alıp almamasını doğrudan etkiler.

Meslek seçiminde bilinen en önemli ölçüler, ilgi, sevgi ve bilgidir. Bir kimse ne istediğini iyi bilmelidir. Bir şeyi istemekle onu sevmenin farklı şeyler olduğunu da bilmelidir. Bu konuda özenti ve geçici hevesler bireyi yanıltabilir. Doğru ve yerinde karar verebilmek için, kendi güç ve yeteneklerini, ilgilerini yakından tanımalıdır. Çoğunlukla ilgilerimiz, yeteneklerimizin bir işareti olabilir. Meslek seçiminde sadece bunlar yeterli değildir, seçimi yapılan mesleklerle ilgili yeterli, kesin, doğru bilgiler edinmek de gerekir. Bu da insanın gerek kendi kişiliği, gerekse seçeceği meslekle ilgili olarak sürekli, sistemli bir incelemeyi akla getirir.

Kendini tanımamanın ilk koşulu, buna istekli olmaktır. Bir kimse kendini tanıma ya niyet ederse, yalnız bilgi yönünden değil, beceri, alışkanlık, duygu ve sosyal yaşantı bakımından da davranışlarını değerlendirmelidir. Kanımca çeşitli, sınıflarda okutulan derslerden alınan notlar, öğretmenlerin kanaatleri, arkadaşların görüşleri, anne ve babanın önerileri, okulda ya-



pılan ilgi envanterleri sonuçları bu konuya ışık tutacaktır.

Meslekleri yakından tanımamanın en pratik yolu, o mesleği icra edenlerle görüşmek, konuşmaktır. Ayrıca bu konudaki yazılı kaynakları da incelemenin büyük yararı vardır. Örneğin, ÖSYM tarafından yayınlanmış olan, kitaplığımızda da bulunan "ÜNİVERSİTELER, YÜKSEK ÖĞRETİM PROGRAMLARI VE MESLEKLER REHBERİ" bunlardan biridir. Bu kaynakta Yüksek Öğretim Programları ile bunlara ilişkin meslekler genel hatlarıyla tanıtılmaktadır.

Bir mesleği seçmeye karar vermeden önce, o mesleğin çalışma koşullarını, kazanç durumunu, meslekte ilerleme ve yükselme şansını, ülkedeki geçerliliğini, iş bulma ve iş kurma olasılığını, sağlığımızla ilişkisini çok iyi incelemek ve tanımak gerekir.

Bilindiği gibi üniversitelerimize her yıl başvuran gençlerin ancak % 20'si girebilme şansını yakalamaktadır. Bunlardan % 8-9'u dört yıllık fakülterlere, geri kalanı da iki yıllık yüksek okullara kayıt yaptırabilmektedirler.

Eğer İstanbul'da iyi bir üniversitenin, iyi bir fakültesinde tahsilinize devam etmeyi düşünüyorsanız, şansınız % 01 oranındadır. Bu da çok bilinçli ve sistemli bir hazırlığı gerektirir. Üniversite hazırlığa, orta son sınıftan itibaren başlamak işi şansa bırakmayabilir.

Her sınavda olduğu gibi üniversite sınavlarında da "Sınav Kaygısı" sınavın sonucunu olumlu veya olumsuz olarak etki-

ler. Sınav öncesi duyulan bu kaygı sorumluluğu davet ettiği için yararlıdır. Sınav esnasında normal bir sınav kaygısı da başarıyı kamçılar. Ancak bu kaygının, korku ve paniğe dönüşmesi sınav sonucunu olumsuz etkiler. Böyle zamanlarda bundan kurtulmanın yolu bulunmalıdır. Bu telkinle olur. Sınav sonuçlarını bir kişilik meselesi etmeyerek, daha önceki başarılarınızdan güç alarak, yeterli hazırlığınız varsa kendinize güvenerek, korku ve kaygınızı yenebilirsiniz.

Gerek ÖSS ve gerekse ÖYS sınavları; bilgilerinizin yanında, zihni yeteneklerinizi de ölçmeyi amaçlar. Bu nedenle sınav sorularını hazırlayan ilgililer sizlere konuları ezberleme yerine, anlamayı, akıl yürütmeyi, problem çözmeyi önemseyerek çalışmanızı önermektedirler.

Üniversite sınavlarının stratejisi, Matematik ve Türkçe üzerine kurulmuştur. Seçeceğiniz yüksek öğretim programı ne olursa olsun, sonucu bu iki dersteki başarılarınız belirleyecektir.

Üniversiteler ve onlara bağlı fakülte-lerde, meslekler bilim alanlarına göre düşünölmüştür. Bazı bilim adamları mesleklerin sınıflandırılmasında bilim yerine insanın ve onun çevresinin esas alınmasının gerekliliğini ileri sürerler. İnsan çevresini esas alan bu sınıflandırmayı da şöyle sıralarlar: (Bunların meslek seçimine de taban oluşturmasını isterler.)

a- Realist insan çevresi: Obje, insan ve hayvanlarla ilgili çalışmalara dayalı el becerisinin yoğun olduğu çevre.

b- Araştırmacı insan çevresi: Fizik-Kimya-Biyoloji ve kültürel alandaki bilimsel çalışmaların yoğun olduğu insan çevresi.

c- Yaratıcı insan çevresi: Belirsiz, hür, sistemsiz faaliyetlerin yoğun olduğu sanatsal insan çevresi.

d- Sosyal insan çevresi: İnsanları bilgilendirmek, eğitmek, aydınlatmak etkinliklerinin yoğunluk kazandığı insan çevresi.

e- Girişimci insan çevresi: İnsanları bağlı bulunduğu sistem, kurum ve şirket için, kişisel yarar için yönlendirmeyi tercih eden kişilerden oluşan insan çevresi.

f- Düzenli insan çevresi: Bilgiyi kesin, düzenli, sistematik olarak inceleyen

(kayıt, istatistik tutma, materyel üretme) bilgi ve işlem yapan insanlardan oluşan bir çevre.

Bu sınıflandırmaya göre sizler nasıl bir insan çevresinde bulunmayı ve çalışmayı isterdiniz? Bunlarla çalışmayı gerektiren becerilerin kendinizde var olduğuna inanıyor musunuz? Daha çok hangi alanda becerikli olduğunuzu söyleyebilirsiniz?

a- Kendini yönlendirme - idare etmede mi? b- Bilgi, insan ve aletlerle ilgili alanlarda mı? c- İş konusunda mı? (Bir makinenin tamiri gibi) Bu ve benzer soruları kendi kendinize sorarak cevabını aramalısınız.

Örneğin: Eğer dakikseniz, bir işi bitirilmesi gereken zamanda bitirebiliyorsanız, kendinizi yönlendirmede ve idare etmede becerikli sayılırsınız. Yine insan ilişkileriyle ilgili sorunları çözebiliyorsanız fonksiyonel bir beceriniz var demektir. Eğer bir arabanın her parçasını tanıyabiliyor, yabancı dil öğrenmede zorlanmıyorsanız iş konusunda yetenekli olduğunuza inanabilirsiniz.

Meslekler ve beceriler konusunda çok şeyler yazılıp konuşulabilir. Sizlere önerim: En fazla istediğiniz, 3 mesleği ele alınız. Bu mesleklerin gerektirdiği becerileri araştırınız, daha sonra da kendinizde var olduğuna inandığınız becerilerinizi saptayınız. Bunları karşılaştırınız, birbiriyle uyuşup uyuşmadığına bakınız, sonra seçiminizi yapınız.

Özetle, meslek seçimiyle ilgili tercihinizi yapmadan:

1- Beden ve sağlık durumunuzu, mizacınızı, ilgi ve yeteneklerinizi, okul yaşamınızdaki başarılarınızı çok iyi tanımalısınız.

2- Bu konularla ilgili çevrenizdeki insanların önerilerini önemsemelisiniz.

3- Kararı mutlaka siz vermelisiniz. Öncelikli olan maddi kazanç değil, istediğiniz, sevdiğiniz bir iş ve meslek olmalıdır. Bir mesleği popüler yapan o mesleği seven yapan insanlardır. Doruklarda yer alan insanların yaşamlarını incelediğimizde bunu açıkça görebiliriz.

KAAN'IMIZI KAYBETTİK

Zeki Gündem

(Türkçe Öğretmeni)

Seninle üçüncü yılımızı tamamlayorduk. Mezuniyetini görmemize şurada ne kadar zaman kalmıştı ki...

Her yıl, altı çarpı bir sürü hafta birlikte olmuştuk. Hiç üzmedin. Derslerini içtenlikle dinlerdin. Gülyüzlüydün... Saygılıydın... Sevecendin... Gözlerindeki zekâ parıltılarını görür gibiyim.

İnanamıyorum. Böyle yok oluşuna inanamıyorum. Gönül buna katlanamıyor, kabullenemiyor bir türlü...

O lanet olası günün bir önceki gün başarılı yazılı kağıdını okumuştum. O yazılara bakarken geçen seneki sınıf günümü zü hatırladım. Ne kadar güzel çalmış, içtenlikle söylemiştin... Seni nasıl unutuluruz?

Öğrencilerime sık sık okulun, ailenin affedici olduğunu ama hayatın hata kabul



etmediğini söylerim.

Keşke doğru olmasaydı da şimdi mezarının başında olmasaydık.

Böyle gezileri bir baba olarak da bilirim. Anne babalar çaresiz kalırlar, izin verilse bir türlü verilmese bir türlü.

Ne olur sevgili öğrenciler büyüklerinizin sözlerine kulak verin. Her uyarı sizin iyiliğiniz içindir.

Bizleri böyle çaresiz, gözyaşlarına boğmayın.

Bizimlesin

Yasemin Keskiner

(Fransızca Öğretmeni)

Her öğretim yılı başında, bu yıl ki öğrencileri geçen yıllar gibi sevemem derim kendime ve daha ilk ayın sonunda gelecek yılki öğrencilerimi bunlar kadar sevemem mümkün değil diye düşünürüm.

İşte bu "yılıkilerden" biri KAAN OD-YAK; sevdim onu, çok sevdim. Sevgisini gizlemeyen gözleri, zengin ifadelili yüzü, ince zekası, daima saygılı davranışları, sanatkar yönü, insancılığ, düzenliliği, görev bilinci ile işte "güzel bir insan" dertti bana.

Kaan'a:

Güzel Oğlum, sen Uludağ'a gitmeden

önce "Sınıf Günü" hazırlığındaydık. Yarı kapadığın gözlerinle, ne de güzel seslendirdin bize "Les Feuilles Mortes"u ve ardından "Kaybolan Yılları", "Sınıf Günü'nün hemen ardından okula bir konser vermelisin" teklifimi kabul ediverdin hiç düşünmeden, her zamanki saygılı tebesümünle.

Ve Yavrum biz beynimize kazıdık "son olayı" ve şimdi yattığın yeri. İçimizdesin, bizimlesin artık. İnanıyorum ki arkadaşların çok çalışarak ve başarılı olarak kendileri ile birlikte SEN'i de yüceltecekler.

KAAN'A

Canımızdan çok sevdiğimiz, uğrun-
da hayatımızı vereceğimiz KAAN'ımı-
zı, bir parçamızı kaybettik.

O artık yok ama sadece bedeni.
Kendisiyse hep bizimle olacak; belki
bir gün boş duran sırasında, belki de
küçükken koşturduğumuz bahçede
onu hatırlıyacağız.

Artık o tatlı sesi, kulaklarımıza gel-
miyecek, o güzel gözleri yaşam sevgisi
ile bakmıyacak ama yine de o hep ya-
nımızda olacak. Kimbilir belki bize
bakıp, üzöldüğümüzü görünce o da
üzölecek, belki bize dönüp: "Ağlama-
yın artık, ben mutluyum!" diyecek.
Buna rağmen o artık dönmeyecek.

Kaan hayattan ne mi isterdi? Az
bir mutluluk isterdi, gitarı elinde şar-
kı söyleyip, bizi neşelendirmek isterdi.
Kimbilir belki de geleceğın Uzay'ı ola-
caktı, ama olmadı, olamadı. Kısacık
ömrü buna izin vermedi. Keşke diyo-
ruz, seni son bir defa görsek, öpsek,
sarılsak, kokunu duysak, keşke o kı-
vırcık saçlarını son bir defa okşasak.

Ser arkanda aileni, öğretmenlerini,
arkadaşlarını gözü yaşlı bıraktın ama
meraklanma Kaan, seni asla unutma-
yacağız, unutamayacağız çünkü sen
bizim biricik KARABİBERİMİZSİN.

Arkadaşların

KAAN İÇİN

Büyükçe bir sessizlik içimde

Öyle bir sükûnet ki

Sanki bir acı haber

Yaşartmış yaşam damarlarımı

Kan çanağı gözlerinde vücudumun

Çaresiz iki kristal parçası göz

pınarlarımda...

Bir feryad ki kopan yüreğimde

Çığırtnan bir intikam çığlığı misali

Eyledi garip, sahipsiz yüreğimi

paramparça

Ruhum bile vicdansız, insafsızca

Terk ediyor bedenimi

Ellerim hissetmekte zorlanıyor

Öyle ki yekpare kaldı soluk vücudum

Bir deli rüzgâr ki esti geçti

İçimde ılık bir ışık kaldı

Tüm yaşadıklarımın ve sevgimden

yadigâr

Maydo 94

Bu şiirimi tanıyamadan yitirdiğim,
sonsuz dek kalbimde yaşatacağım Kaan
Odyak'a ithaf ediyorum. Derin hüznümü
ifade edebilecek kelimeleri bulmakta güç-
lük çekiyorum. Bizimlesin ve hep bizimle
olacaksın...

SEVGİ AĞACININ EN GÜZEL MEYVELERİ

Başak Üçel (8 B)

Birkaç ay önce bir araştırma yapmak için Küçükyağlı Çocukları Koruma Yurdu'na gitmiştim. Daha önce çocuklar hakkındaki düşüncelerim oraya gidince daha da kesinleşti. Yurda girer girmez bir sevgi çemberinin içinde buldum kendimi. Çocuklar beni karşılayıp görüşmek istediğim müdüre götürdüler. Her türlü yardımı yapmaya hazır dılar. Araştırma için geldiğimi söylediğimde gözleri parıladı. İnsanların onlarla ilgilendiğini görmek onları çok mutlu etmişti. Bana yurdu nasıl bulduğumu, beğenip beğenmediğimi sorular. Çok güzel bulduğumu söyledim ve bu bile kalplerindeki sevgi kıvılcımlarının büyümesine yetti. Ve orada daha da iyi anladım; çocuğun suçsuz-günahsız olduğunu sevginin simgesi olduğunu.

Çocuk Tanrı'nın bize verdiği mucizelerden biridir. Bir bebeğin önce anne karnında gelişmesi, doğması, daha sonra büyümesi, beyninin de buna bağlı olarak gelişmesi ve bunların akıl sır erdirilemeyen bir düzen içinde yürümesi gerçek bir mucize örneği değil midir? Fakat birçok insan çocuğa yeterli değeri vermemekte, onu sadece gürültü yapan, eğlenceyi düşünen bir canlı olarak tanımlamaktadır. Oysa bu tanım son derece yanlıştır.

Bir çocuğun da duyguları, düşünceleri, kalbi, hisleri olduğunu unutmamalıyız. En çabuk kırılan kalp çocuk kalbidir, çünkü çocuk hiç yalan söylemediği ve karşısındakini kırmadığı için kendisine de aynı şeyleri bekler. Herhangi bir sırrınızı, derdinizi, paylaşmak istediğiniz bir duygunuzu çocuğa açabilirsiniz, çünkü onlar dünyanın en güvenilir varlıklarıdır. Bir çocuk sizi asla yargılamaz, size karşı dürüst ve açık sözlü olur. Sizden sadece sevginize karşı dürüst ve açık sözlü olur. Sizden sadece sevginizi ve dostluğunuzu ister. Dünyada savaşan, birbirlerini yok pahasına öldüren, hatta bazen bundan zevk alan in-

sanların isteklerini düşünürsek, bir çocuğun masum istekleri hiç de fazla sayılmaz.

Çocuk kalbi, iç dünyası gerçekten çok özeldir ve onları anlayabilmek için çaba sarfetmek, bazen onlar gibi düşünmek gerekir. "Sihirli Çocuk" adlı aşağıdaki şiirin bu duygu ve düşüncelerini daha iyi ifade edebileceği kanısındayım.

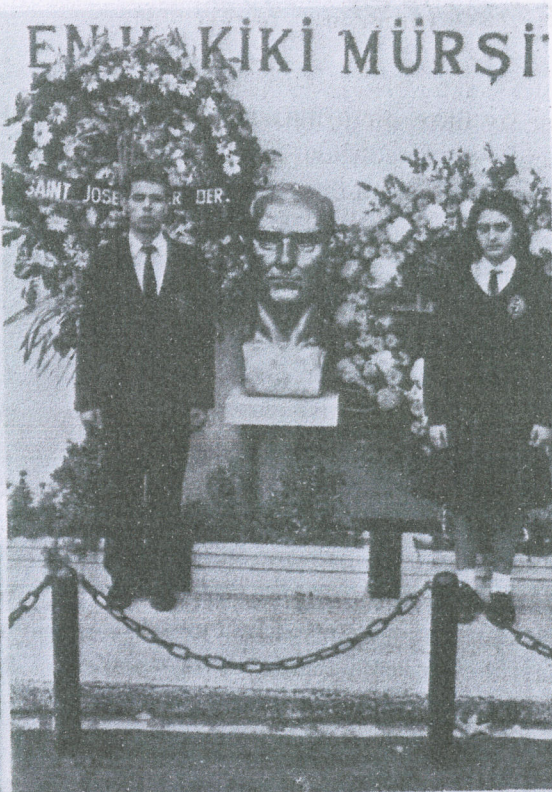
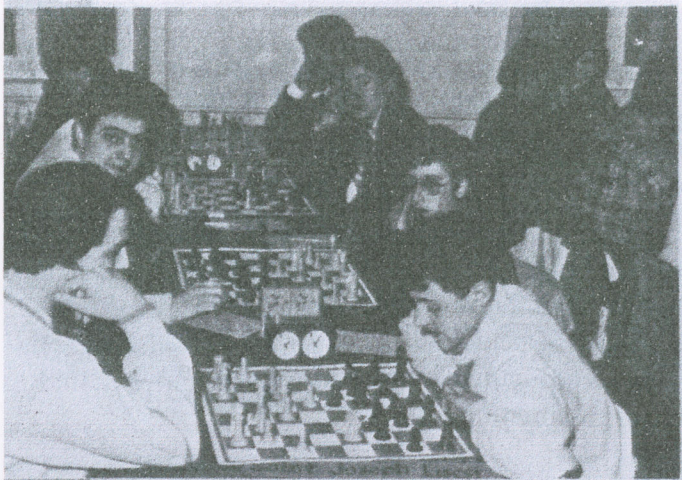
Sihirli Çocuk

Sihirli çocuk önce bir acı hissetti.
Uzak anılar, yok olan beraberlikler
Renklerde, biçimlerde ve hayatta
Tıpkı bilinmeyen bir sır gibi
Rüzgârın arkasında, fırtınanın, volkanının arasında
Örtünün altındaki mezar gibi

Bakışları saklanıyor sihirli bir örnekte
Bir güç yayıyor tanımlanamayan
Müzik çalıyor kendi bildiğince
Çocuk büyük bir sevinçle zıplıyor
Tık tık atan ritme
Ve sıcakla soğuğu aynı anda hissediyor
Yükseldiği dağların doruklarında

Yabancılar gelip harekete geçiyor
Onlar dünyayı yıkıp geçiyorlar
Herşeyi gülererek yapıyorlar
Bu önlenemeyen bir oyun, okları kanlı
Kavgayı arıyorlar, öldürmeyi
Bu zararsız bir değişim mi?

FOTOĞRAFLARLA SAINT JOSEPH



MUTLU OLMAK

Duygu Şen (9 A)

Yağmurlu ve berbat bir günde yazılı sonuçları okunuyor. İşte tembelliğimin karşılığını alıyorum. Tabii oturup ders çalışmak yerine cumartesi günü partiyi düşünürsem böyle olur. "Allahım affet beni, bir dahaki sefere daha çok çalışacağım." Olmuyor işte. Ne olursa olsun moralim düzelmiyor. Zaten hafta sonu da berbat geçmiş. İşte bütün bunlardan sonra nasıl mutlu ve hayatımdan memnun olabiliyim?

İnsan her an kendi kendine kızıp böyle sıkıntılara boğulabilir. Benim de uzun zamandır yaptığım buydu: Kendi kendimi üzme. Sanıyordum ki ben çok şanssız ve hayatı sıradan olan bir insanım. Oysa ki hayatta sahip olduklarıma sarılıp onlarla mutlu olmayı nasıl da unuttuğum.

İnsanın mutlu olması için bir sebebi olması gerekir. Bense bu yüzden durmadan yeni bir sebep aradım ve elde ettiklerimle hiç mutlu olmadım. Ama şimdi düşünüyorum da, başkalarının elde etmek istediği, ne kadar çok şeye sahibim hayatta ve bunlarla mutlu olmayı, aklımdan ucundan bile geçirmemişim.

Ya siz neyle mutlu oluyorsunuz? Benim gibi alışveriş yapmakla mı?; arkadaşlarla top-

landığınızda mı; o yoğun çalışmadan sonra sıcaık yatağımızla buluştuğunuzda mı, en sevdiğiniz şarkıyı dinlerken mi, yoksa hoşlandığınız kişi size bakıp gülümsediğinde mi?.. İşte böyle küçük şeylerden bahsediyorum nasıl mutlu olunacağını anlatırken. Kimisi gökyüzüne ve masmavi havaya bakınca mutlu olur. Kimisi bir parça çukulatayla. Mutlaka sizin de böyle küçük mutluluklarla moralinizin yükseldiği olmuştur. Öyle ya üzülünce, canınız sıkılınca, başınız beladaysa neden bunlarla mutlu olma-ya çalışmıyorsunuz?

Ben yılmıyorum artık. Başımda ne kadar sorun olursa olsun mutlu olmaya çalışıyorum, herkesin de bunu yapmasını istiyorum. Herkesin sevmesini ve sevilmesini istiyorum, çünkü ben seviyorum ve seviliyorum. İşte insanın hayatta mutlu olmasını sağlayan en önemli noktalar. Tabii bazılarına göre bunlar yetmeyebilir. İnsan her zaman elindekinden fazlasını ister. Bunun nedenini anlamak güç. Zaten işte bu değil mi insanın hep mutsuz olmasının sebebi?

"Neden mutlu olayım?" Ben daha iyisini de elde edebilirim, etmeliyim. Haydi öyleyse ne duruyorsunuz, çalışın, çalışın kazanın. Sonunda mutlaka başarıya ulaşacaksınız. Öyleyse çalışın ve başarınızla mutlu olmayı bilin. Siz buna lâyıksınız. Her insanın mutlu olmaya hakkı vardır. Her insan mutlu olabilir. Tabii nasıl olacağını bilirse.

ZAMANI KULLANMA SANATI

Can A. Yedemir (8 B)

Günümüzde birçoğumuz zamanımızı kötü kullanıyoruz ve onu nasıl düzene sokacağımızı da bilemiyoruz. Gelişmiş ülkelerde yapılan kamuoyu araştırmaları, insanların para, yeşillik ve özgürlük darlığından şikâyetçi olduklarını gösteriyor.

Zaman, yaşamın içinde paradan çok yer alır. Hem etkinliğimizi, hem de huzurumuzu yavaş yavaş mahveden bu sorun karşısında suskun kalamayız. Çağın insanı yüz elli yıldan beri sağlığına, uygarlığına sağlayan araç gerece, sürate, iletişime, uzaya egemen oldu; şimdi sıra vücuduna geldi. Gelecekte kazanacağı ilk zaferin hangi alanı kapsayacağı da belli:

"Zamanın iyi kullanılması."

Zamanı kullanma sanatı, yaşam sanatının koşulan ilk etabıdır. Gelecek günlerde neler olacağı hakkında yorumlar yürüt-

mek yerine projeler uygulamaya koymaktır. İnsanın kendi zaman kullanma biçiminde orta derecede bir egemenlik kurabilmesi isteklerini gerçekleştirebilmek konusunda da bir aşama yapması demektir.

Zamanı iyi kullanma başarısına herhalde kolay ulaşamayacak, çünkü bu konuda bilim ve tekniğin hiçbir yardımı olmayacak. İnsanoğlu bu savaşı kendi çıplak elleriyle, kendi beyninin içinde gerçekleştirmek zorunda. Ama bu mücadele yapılmaya değer, çünkü elde edilecek zaferlerin değeri çok büyük: Sükûn, etkinlik ve belki de birgün bilgelik kazanılacak.

Bir düşünsenize; insanın kendi kendine biraz daha fazla zaman ayırabilmesi, kendi kendine verebileceği en güzel ve en değerli hediye değil midir?

TÜRK TİYATROSU VE SİNEMASININ BUGÜNÜ

Şebnem Cansun (10 A)

"Çok Acele Manevî Destek Aranıyor!

Yardım Etmek isteyenlerin en yakın Tiyatro ya da

Türk Filmi oynatan sinemaya gitmeleri Rİ-CA OLUNUR"

Nedir bu Türk Tiyatrosunun hastalıklı hal-i? Bomboş kalan salonlar, kapanan tiyatrolar... Geçtiğimiz günlerde en eskilerden Gazanfer Özcan-Gönül Ülkü tiyatrosu da mazi oldu, mazi olanlar listesine eklendi. Binbir güçlüklerle yaşam savaşı veren son bir iki özel tiyatro da (Nejat Uygur, Kenterler) bu ölümcül bulaşıcı hastalıkla cebelleşiyor, var gücüyle mücadele ediyor. Peki bu zamane hastalığı nedir, niçin çıkmıştır hiç düşündünüz mü?

Medyadan gördüğümüz, okuduğumuz, son birkaç yıldır tiyatroların seyirci bulamayışdır. (Ateş olmayan yerden duman çıkmaz!) Bunun sonucunda parasal güçlerini kaybetmekte ve birbiri ardından tarihe mal olmaktadır. Özel tiyatrolarımız... (İçler acısı!) Lütfen çok geç kalmadan bir şeyler yapalım!.. Onları ölüme terk edemeyiz! Terk etmemeliyiz!

Görünen o ki, halkımız sinemayı tiyatroya tercih ediyor. (Eh, tamamıyla haksız da değil tâbi!) Bir kere sinemanın teknolojisi ileri! Tamam, eskiden sessizmiş, renksizmiş ama şimdi (elinizi vicdanınıza koyun da söyleyin, kim "hayır" diyebilir?!) bir HA-Rİ-KA! Robotlar, uzay savaşları, geleceğe dönüş, geçmişe gidiş... Hayal gücüne, ruhumuza hitab ediyor sinema. Tiyatronun ise en başta imkânları kısıtlı! Gelişen dünyanın modern yeniliklerinden uzak! Görüp görebileceğiniz üç duvar arasında! Seyirciyi tatmin etmiyor. Yalnızca eser güzelse kendini beğendirebiliyor, yalnızca oyuncunun gücü ile iyi etkileyebiliyor... Durun! Öyleyse niçin Türk sineması da tiyatrosu gibi (deyim yerindeyse) "sinek avlıyor" işte kafamıza takılan bir soru daha! Demek ki tiyatroların kapanma nedeni, sadece "dar" çerçevede kalması değildir... Buna daha başka sebepler aramalıyız!

Eski filmlerimizi halk beğeniyle izlemiş bir vakitler. Bilirsiniz, Küçük Hanımlar, Sezerler... Oysa bugün, Türk Sineması da halkımızın gözünden düştü! Bunun nedenini filmlerimizin ekonomik sıkıntılarında ve teknik "basitliğinde" aramak gerekir. Artık vatandaş yabancı filmleri de görme imkanına sahip. Diğerlerinin kalitesini görünce seçim şansını kul-

lanıyor ve yabancı filmlere rağbet ediyor... Demek ki filmlerimiz de "geniş bütçeli", (Böylece yarışı baştan kaybetmiş olmayız! Ne demiş Napolyon? "Para, para, para!") kaliteli ve bize hitabeden yapımlar olmalı!

Ölümcül hastalarımıza önerebileceğim ilk ilaç taklitten kaçınmaktır! Sanatımız kendi anlayışımıza, örf adet, kültürümüze; özümüze uygun olmalıdır! Halkı tiyatroya çekebilmek için bize uygun eserler oynanmalıdır. Dünyaya damgasını vurmuş yabancı klasikler tamamıyla kaldırılmalı demiyorum. Aydın kesim zaten bu yabancı eserlerin güzelliğini fark edecek seviyededir. Ancak amacımız kültür düzeyi daha düşük olan insanımıza seslenmek, bunları tiyatroya çekebilmekse, işe onlara hitabedecek eserlerle başlamak tek çözümdür! Bugün dışa kapalı bir kültür içinde değiliz. Her konuda (ekonomi, müzik... KÜLTÜR) bir "globalleşme (küreselleşme)", beraberliğe gidiş var. Eğer varlığımızı sürdürebilmek istiyorsak, özümüze sahip çıkmalıyız ki onu kaybetmeyelim. Çünkü kültürümüz bizi biz yapandır! Ona sarılmalı, taklitten kaçmalıyız!

Sanat sanat için değil, halk için yapılmalıdır! Eğer yaratılan eserleri halk (Bin tane "portakal" alsa da!) izlemeye değer bulmuyorsa, değerlendirmede bir hata var demektir. Çünkü sanat, kısıtlı ve belirli bir kesime değil, halka yapılı! Öyleyse ödül alacak eserleri de beğenisine göre halk seçmelidir!

Eserlerin eğitim unsuruyla bezenmiş olması gerektiğine de inanıyorum. Madem sanat halk için yapılıyor, vatandaş eğitmeli ve ilerletmelidir. Bu da ancak eğitici özelliğe sahip eserlerle olabilir. Özüne uygun eseri gören insanımız tiyatro ve sinemaya koşacak, farkında olmadan bilgilenecek, öğrenecek, öğrendikçe tiyatro ve sinemanın güzelliğini görececek, gördükçe bunlara gitmeyi alışkanlık haline getirecek ve kültür düzeyi günden güne artacaktır.

Hayat boyu "Onları ben öldürdüm" fikrinin vicdan azabı ve pişmanlığını hissetmek, çocuklarımızdan yiyeceğimiz "katil" damgasıyla yaşamak istemiyorsak lütfen şu iki hastanın elinden tutalım... Onların, bizim maddî yardımımızdan çok, manevî desteğimize ihtiyaçları var. Elimizden, geleni esirgemeyelim. Sevaptır!

La Musique Enchanteresse

Harika Salepcioğlu (10 A)

Quand j'observe un certain nombre de gens autour de moi, je pense qu'ils ne vivent pas; ils respirent, leurs coeurs battent sans doute mais la joie de vivre leur est absente... Ils travaillent pour de meilleures conditions, mais cette joie n'étant jamais atteinte, ils meurent sans avoir vécu...

A mon avis, un des principaux moyens d'inspirer une vraie vie à l'esprit, c'est l'art: nous avons, tous, les cinq sens et une certaine conception de la beauté: cette beauté est le remède à tout: une exposition de peinture pour son amateur, un concert de musique pour le mélomane sont les paradis sur terre! Mais on ne peut pas avoir un tableau dans la poche pour le contempler dans les moments de détresse... Quant à la musique, il est toujours possible de l'écouter, dans le bus, à la maison, au parc, au bureau, même à l'école...

Un milieu sans musique est, pour moi, sans souffle nécessaire pour la respiration. Quand j'entre dans ma chambre ou quand je me lève le matin, le premier objet que je touche est ma radio. Et les choses les plus ennuyeuses cessent de l'être à partir du moment où la musique commence. Je sais que je ne suis pas une exception et que les gens de tous les âges admettent que la musique est indispensable à la vie.

Tous reconnaissent son importance et tous en parlent; mais en Turquie on ne fait rien pour ce médicament éternel et magique. Oui, il y a quelques mouvements: plusieurs nouveaux "musiciens" apparaissent. Mais ces "musiciens" ne font pas de vraie musique... Il faut quand-même avouer que ce n'est pas tout à

fait de leur faute car ils n'ont pas eu la chance d'avoir une bonne éducation musicale, plutôt d'avoir eu une éducation! Certains parmi eux ignorent complètement le solfège.

C'est là le problème: il n'y a pas assez de conservatoires ou d'écoles équivalentes! Et certaines de ces écoles, dont le nombre est déjà restreint, sont en voie de fermer leurs portes en raison de la crise économique. Cependant on fait souvent aux écoles religieuses des dons importants qui dépassent largement leur besoin... alors on se dit: "S'il y a une crise économique, ces dons ne sont-ils pas un peu exagérés?" Mais rien n'est de trop pour l'humanité! Cependant il ne faut pas oublier que l'objet de l'art ne produit pas du tout un paradoxe avec celui de ces écoles-là...

Comme je sais que ce n'est pas à moi de critiquer l'autorité, je cherche la solution au niveau du peuple.

A mon avis, la plus grande mission est celle des écoles: les leçons de musique doivent être beaucoup plus productrices et créatrices et l'école doit guider les élèves en leur donnant un peu plus de liberté dans leur créativité. Il faut tout de suite commencer à faire quelque chose. N'oublions pas que l'homme sans culture n'a plus de place dans la société contemporaine et que la musique est indispensable pour fonder cette culture...

Le Grand Problème d'Istanbul

İsmet Çengiz (9 B)

Il y a 10 ans, l'air d'Istanbul était très pur et la mer non polluée. Mais depuis quelques années dans cette belle ville, on mène une vie infernale.

L'immigration interne, l'intensité de la circulation automobile (l'essence avec plomb, évacuée à l'extérieur), le chauffage des appartements qui répand des fumées (lorsque le vent ne souffle pas, la vapeur d'eau dégagée reste sous forme de brouillard qui retient les poussières), le développement de l'industrie, le manque de places, de parcs, d'arbres, d'espaces verts, le déboisement, les déchets de l'alimentation envoyés dans les canalisations vont tuer Istanbul qui n'arrive plus à respirer, tel un malade agonisant. Ceux qui l'ont administrée surtout depuis les années 1970 en sont responsables. Ils ont feint et feignent encore de prendre des mesures qui ne servent à rien parce qu'elles ne sont pas efficaces.

Aslı Tuna

Saint Joseph, instruction et jugement, formation, éducation, carrière, réussite, prestige... Ce sont les clés d'un bon avenir auquel rêve tout être humain conscient. Cependant est-ce tellement facile de les atteindre, que faut-il faire?

Vers la fin de l'année scolaire 93-94, l'inquiétude de l'avenir nous a envahis. Il fallait choisir un lycée pour achever nos études secondaires et ce dernier allait marquer la conduite de notre vie. Saint Joseph est un lycée où se trouve tout ce qu'il nous fallait pour atteindre nos buts. Nous étions au courant qu'à Saint Joseph, non seulement on recevait une bonne formation, mais aussi que l'on devenait "Honnête Homme" comme le voulait toujours Mustafa Kemal Atatürk. Au lycée, l'atmosphère qui exige un travail sérieux,

Istanbul ne doit plus appartenir à ceux qui provoquent la pollution et la destruction de l'environnement. Les dirigeants, les citoyens, tous doivent obéir aux lois, règlements, avis, directives et recommandations pour protéger la nature et confier ainsi aux nouvelles générations une ville non polluée.

Combattre la pollution de l'air, de la mer, de la terre, c'est combattre les maladies, la mort, le désordre; c'est améliorer la vie des hommes, c'est respecter l'Homme. Faisons de notre mieux pour dépolluer notre ville dans tous les domaines.

régulier et soigné était intéressante. Nous avons eu de nouveaux amis et de nouveaux professeurs. Mais rien n'est plus comme à la rentrée des classes; nous commençons à combler les lacunes et à nous adapter très rapidement à toutes les situations.

Notre choix, de Saint Joseph a été conscient. Qui dit préférence dit différence, qui dit différence dit privilèges. Nous sommes "les privilégiés" d'Istanbul; et par notre travail, nous nous efforçons d'être dignes de Saint Joseph.

"Le volley-ball, dans le Monde et en Turquie"

Serzi Kumbaracıbaşı (9 C)

Je suis une des premières joueuses de l'équipe de filles de volley-ball de Saint-Joseph; j'aimerais vous parler de son histoire et de sa place dans le monde et en Turquie.

Le volley-ball d'abord nommé "mintonette", s'est imposé en 1895. Cette activité sportive a été créée par un professeur de gymnastique William G. Morgan qui vivait aux Etats-Unis, au Massachusetts. Les règles ont été définies premièrement par Morgan, en 1916; elles ont été améliorées par l'YMCA (association des jeunes hommes chrétiens). Aux Etats-Unis, le volley-ball se propagea facilement et au cours de la première guerre mondiale il se répandit en Europe. En 1947 à Paris fut fondée la FIVB (fédération internationale de volley-ball). De nos jours la FIVB a son siège à Lausanne en Suisse.

Initialement, la Turquie considérait le volley-ball comme une activité sportive propre aux écoles. La première équipe a

été fondée en 1927 par Fenerbahçe, et la fondation de la fédération en 1936. Le premier championnat date de 1948-49. L'équipe nationale a disputé son premier match contre la Yougoslavie en 1953. Dès la fondation d'une fédération indépendante l'intérêt vis-à-vis de ce sport s'est accru et en 1971 a été créée une ligue à déplacements.

Les premières équipes qui tenaient le haut du pavé, était Galatasaray et IETT; en 1975 Eczacıbaşı a été champion neuf fois de suite. Le volley-ball est un sport d'équipe où règnent une certaine harmonie, un accord entre les joueurs. C'est la discipline qui apporte cet accord, cette harmonie. Chaque joueur a le sens de ses responsabilités; de là une certaine maturité des coéquipiers.

"Mens sana in corpore sano", "une âme saine dans un corps sain" dit Atatürk. Le volley-ball sert les adaptes de cette maxime.

Le cauchemar de nos élèves: "Rédaction"

Sait Beyazıirek (8 A)

Puisqu'elle demande des réflexions, de la justification avec des exemples précis, et souvent l'analyse des sentiments la "Rédaction" n'est pas toujours une leçon appréciée par les élèves. Malgré cela, ils affrontent, avec beaucoup de bonne volonté, les difficultés... et arrivent à avoir de bonnes notes...

A la dernière composition de "Rédaction" le résultat a été progressif: voici deux copies de "Rédaction" des élèves de 8e:

Sujet: Quelle est votre conception personnelle du "bonheur"?

Le vrai bonheur.

Le bonheur est un sentiment que certains ont cherché pendant toute leur vie et que quelques autres n'ont même pas senti alors qu'il était à leur portée.

C'est un sentiment qui change beaucoup d'une personne à l'autre. Quelque chose désirée et obtenue c'est un bonheur satisfaisant pour une personne qui comprend la valeur de la vie. C'est un sentiment tout simple.

Mais pour des gens très ambitieux, parfois le bonheur est un but qu'il faut atteindre. Et ces gens-là ne trouvent jamais

le bonheur. Alors ils disent: "Pourquoi ne suis-je pas heureux alors que j'ai tout pour l'être?" Mais non, le bonheur n'est pas une chose à poursuivre. C'est souvent quelque chose tout près de nous. Parfois un bouquet de fleurs, parfois un beau paysage, parfois un geste tout simple.

Mais cela donne le bonheur aux personnes qui aiment la vie, qui aiment les gens. Il faut savoir être heureux avec des choses toutes simples. Parce que le bonheur n'est pas durable, c'est quelque chose

qui se sent dans la spontanéité. Le bonheur éternel n'existe pas. Mais les gens qui peuvent être heureux de choses toutes simples sont heureux pendant toute leur vie. C'est ça le bonheur éternel. Et les gens qui le trouvent sont ceux qui vivent en paix avec eux-mêmes et avec les autres.

Le bonheur à rechercher ça n'existe pas. Mais les bonheurs à vivre existent partout et tout le temps.

Les problèmes entre les parents et leurs enfants

Incii Cabar (8 B)

Sujet: "Souvent parents et enfants ne sont pas du même avis; vous en avez certainement fait l'expérience. Racontez sincèrement un cas semblable, analysez vos sentiments et réactions d'alors et essayez de tirer une conclusion objective."

Les problèmes entre les parents et leurs enfants existent toujours. A toutes les époques on peut les rencontrer, mais bien sûr les sujets des problèmes changent.

Moi, j'ai de la chance, parce que j'ai une famille stable et nous ne nous disputons pas beaucoup. Mais quand on se dispute c'est à cause de la musique que j'écoute. Mes parents me demandent de fermer la radio. Oui! ils ont peut-être raison, mais j'écoute la musique comme tous les autres jeunes et ils doivent essayer de me comprendre.

Dans le texte "La chose en moi", Jeff ne peut pas partager ses malheurs et ses problèmes avec sa famille parce qu'il a peur de ses parents, surtout de son père. Cette famille n'essaie pas de comprendre

Jeff, c'est pourquoi ils n'ont pas de dialogue entre eux.

Dans notre pays, les problèmes des jeunes sont généralement beaucoup plus grands que dans d'autres pays parce que, par exemple aux Etats-Unis, les enfants peuvent parler facilement avec leurs parents, leurs professeurs de leurs problèmes, de leurs sentiments, et les parents peuvent trouver des solutions.

Une jeune personne qui n'extériorise pas ses sentiments peut avoir beaucoup de problèmes et même des complexes. Mais si elle en parle avec un adulte qui l'écoute et qui essaie de résoudre ses difficultés, elle devient heureuse et oublie ses malheurs.

Pour éviter les problèmes qui existent entre les parents et les enfants, les parents doivent essayer de comprendre leurs enfants et les enfants à leur tour doivent écouter leurs parents.

LES PIEGES DU PROGRES ET L'INFORMATIQUE

Can Denizci (9 C)

"Tout progrès se présente aujourd'hui comme annonciateur d'un autre progrès." D'ailleurs la vie, elle-même, est entourée de progrès, le progrès est la raison d'être de l'Homme et on ne pourra jamais penser à une vie sans cette raison qui nous procure tant de merveilles inimaginables. Mais sur quel point aboutira cette diversification de la technologie qui devient de plus en plus vaste?

En contrepartie, le progrès a suscité de nouveaux problèmes. Les biens et les services nous apparaissent surtout diversifiés à l'excès. Nous nous sommes habitués à vivre avec des publicités tapageuses et omniprésentes qui nous poussent à consommer à un rythme rapide des objets ordinaires et pour beaucoup inutiles. Cela entraîne un grand gaspillage dans la société technicienne et surtout urbaine: cela veut dire qu'on ne répare plus, on remplace, on élimine tout de suite. Donc l'apparition d'un produit plus moderne pousse à mettre au rancart ce que l'on possède.

Société technicienne, société de consommation... Apparaît alors un domaine, l'informatique, qui se montre représentatif par sa façon d'accepter tous les élans scientifiques. D'après moi nous sommes déjà entrés dans une période où les ordinateurs vont régner et tout est lié directement ou pas, au progrès de l'informatique, parce que l'informatique est aujourd'hui le pionnier de la vie qui est devenue de plus en plus pratique: vous donnez un ordre à l'ordinateur et il l'applique en quelques secondes seulement. L'histoire de l'ordinateur est bien intéressante...

Les premiers ordinateurs apparaissent au lendemain de la Seconde Guerre mondiale. Ce sont des machines capables d'enregistrer sur fiches perforées ou sur bandes magnétiques un ensemble de données, de les garder en mémoire et d'effectuer, sur la base d'instructions précises, les "algorithmes", des opérations complexes qui occuperaient longtemps le cerveau de

l'Homme. Vers 1960, les éléments actifs de ces ordinateurs sont des circuits constitués de transistors bien plus petits, plus rapides, plus fiables et donc plus souples d'emploi. Au fil des progrès de la miniaturisation, les ordinateurs deviennent plus compacts et plus rapides: ils peuvent traiter plus de données. Ainsi les stupéfiantes prouesses de l'informatique se sont rapidement répandues, par exemple dans le domaine de l'industrie ou de la cybernétique. La facilité avec laquelle l'ordinateur effectue ses opérations, a bouleversé les télé-communications. A partir des années soixante, la télévision a pénétré peu à peu d'abord en noir puis en couleur dans la vie sociale de l'Homme, c'était une grande révolution, tandis qu'avec les ordinateurs nous sommes entrés dans la période de "thésaurisation" des connaissances.

Le dialogue Homme-machine met en oeuvre toutes les techniques audiovisuelles. L'ordinateur parle, emmagasine toutes les informations imposées par nous et ne connaît aucune impossibilité. Il présente aujourd'hui plusieurs nouveaux développements qui nous rendent la vie facile. Mais ce qui est au détriment de l'ordinateur, c'est que nous avons parfois l'intention d'obtenir sans effort, sans difficulté. Nous ne luttons point, nous souhaitons que tout travail soit prompt comme les opérations d'un ordinateur. Une impatience alors apparaît. Mais il ne faut pas oublier que cette impatience nous pousse à faire ces découvertes innombrables.

Donc je crois que le progrès ne se terminera jamais. Toutefois il faut tenir compte de l'écologie, ne jamais trahir la nature parce qu'elle constitue notre origine car si on la détruit nous n'aurons même pas la chance de survivre et de nous améliorer.

Sources:

- 1) Espaces & Civilisations
- 2) 1000 Réponses Nathan

Bonjour à tous

Sinan Arel et Selim Perçinel (10 B)

A partir de ce numéro nous serons avec vous pour vous informer sur le thème du TREKKING et de l'alpinisme.

Avant de parler de l'alpinisme il faut expliquer le trekking qui est absolument nécessaire pour s'initier à l'alpinisme.

Qu'est-ce que le trekking?

La définition la plus simple est la suivante: longues promenades dans la nature; c'est un excellent moyen de fuir la civilisation qui se dégrade de plus en plus. Grâce à lui la pollution, la circulation étouffante des villes, la vie monotone s'évanouissent miraculeusement. Pour comprendre cette merveille de sport et de loisir il suffit de penser à ses bienfaits; dormir sous les étoiles, se chauffer devant le feu en cuisant des saucisses et respirer l'air pur des vallées et des montagnes. Vous pouvez vivre ces joies impressionnantes tout au long du trekking.

Quelles sont les conditions pour pratiquer ce sport?

Il suffit d'être en bonne santé et surtout d'aimer la nature et bien sûr il faut disposer de l'équipement nécessaire:

1- Un sac à dos: Ils sont de tailles et prix variés. Il faut choisir un sac selon la durée et les conditions des parcours. Mais pour le commencement un sac simple sera suffisant.

2- Une tente: Si vous vous êtes vraiment intéressés au trekking il serait préférable d'avoir une tente qui vous servira longtemps car c'est un matériel assez cher.

3- Un sac de couchage: C'est le plus important élément de l'équipement. Il vous servira aussi au cours de vos voyages touristiques.

4- Les vêtements et les chaussures: Les vêtements doivent être bien appropriés aux activités de l'aventure. Il faut qu'ils ne vous gênent pas pendant les longues marches et surtout les randonnées prolongées; il vous arrivera de marcher plus de quatre heures sans relâche, il est donc nécessaire de ne pas être gêné.

En Turquie le trekking est un sport assez récent qui devient de plus en plus populaire. Malheureusement à cause de la dégradation de l'environnement nous rencontrons des difficultés à trouver des coins qui n'ont pas été détruits par l'homme. Quoique de vigilants protecteurs de la nature persévèrent dans leur surveillance on continue malheureusement sans cesse à la défigurer; malgré cela il existe encore des parcours intéressants pour pratiquer ce sport.

Dans notre pays, nous connaissons beaucoup d'étrangers qui ont été fascinés par la beauté pittoresque de la nature; nous sommes obligés de la protéger à tout prix.

Nous espérons vous avoir inspiré les charmes d'un sport qui vous apprendra beaucoup aussi sur la liberté. Cependant nous avons aussi l'intention de fonder un club de trekking et d'alpinisme à Saint Joseph et cela serait seulement possible avec votre collaboration.



TÜRKÇENİN GÜCÜ / DOĞAN AKSAN

Cengiz Can (11 B)

"Bu benim anadilim bir denizdir; derinliğiyle, gözün erişemeyeceği genişliğiyle, sınırsız gücü, güzellikleriyle... Dibinde gün görmemiş inciler yatar, üstünde binbir rengin çalkantısı var" diyerek kitabına giriş yapıyor, Doğan Aksan.

Bu kitapla insan anadilini yeniden keşfediyor. Okudukça zenginleşiyor kalitesi kişinin ve farkına varıyor bu muhteşem gücün, zaten kendinde olan. Deyimlerimizin, aktarmalarımızın, benzetmelerimizin, manilerimizin ve hatta bilmecelemiz zenginliklerini gözler önüne seriyor

bu kitap. Türkçenin gücünü tanıtmamanın yanında, değişik bir kültür kazandırıyor. Bu sayede Türk'ün bilgelliğini görecek, yüzyıllar boyunca doğayla içiçe geçen yaşamını öğrenecek, sevgisini, yaradılışının yüksek değerlerini sezinleyeceksiniz. Bunun yanında insana, doğaya, yaşama ilişkin binlerce gözlem çıkacak karşınıza.

Bence Türkçeyi kullanan bizlerin okuması gereken harika bir yapıt. Çok yönlü, titiz ve akılcı bir çalışma. Anlamak, beğenmenin başlangıcıdır. Lütfen bu kitabı anlamaya çalışın.

BİR KİTAP VE GERÇEKLER

Demet Çalışkan (9 A)

Dün gece, Sara Gül Turan'ın "Gülün Dikeni" adlı kitabını okudum. Hayatımda okuldan geldikten sonra okumaya başlayıp da bir gecede bitirdiğim ilk kitap. Çünkü ben bir kitabı ne kadar çok beğenirsem beğeneyim ancak iki günde bitirebilirim. Fakat bu kitabı derslerimi bile yapmamayı ve ertesi gün başıma gelecekleri de göze alarak sonuna kadar okudum.

Neydi bu kitabı bu kadar ilginç yapan?

Bir kere bir kitap sizi ya konusu bakımından ya da edebi bir değer taşıdığı için etkiler. Bu kitapta her ikisi de yok. Çünkü bildiğimiz bir konu:

Yabancı ülkelerde insanlara yapılan haksızlıklar ve bu haksızlıklar yüzünden insanların çektikleri acılar, ıstıraplar.- Edebi değere gelince yazar sade, her insanın anlayacağı bir dil seçmiş. Bu hanım aslında bir yazar değil, sıradan bir kadın ve uğradığı haksızlıkları, adalet skandalını bütün dünyaya duyurmak için ve baş-

kalarının da haklarını korumak için bu kitabı yazmış. Ama böyle olmasına rağmen yazar kitapta o kadar sürükleyici bir üslup kullanıyor ki onun çektiği acıları, geçirdiği sinir krizlerini siz de onunla birlikte yaşıyorsunuz.

Hele bir mahkemede artık dayanamayıp yargıçların önünde yapmış olduğu kendini savunma bölümü var ki, insana: "Yahu bu kadar da olmaz!" dedirtiyor.

Kitap, yazarın o sekiz ay sonra hapis-haneden kurtulmasıyla son buluyor. Ama ondan kurtulmasına kadar geçen süre içinde çıldırmaya kadar başına gelmedik olay kalmıyor. Sizlere tavsiyem bu kitabı alıp okumanız. Zaten Milliyet Yayınları tarafından çıkarılan bu kitap sadece 20.000 TL ve kolayca bulunabilir.

ŞAŞKIN SURATLAR

Ece Saruhan / Sara Yavuz (8 B)

Yıl 1990. Bir sonbahar sabahı. Saint-Joseph Lisesi'nin ön bahçesi alabildiğine kalabalık. Yürelerinde yeni bir okula başlamamın verdiği heyecanla okul bahçesini doldurmuş şaşkın suratlar dikkatle inceliyorlar etraflarını. Kimileri ağlıyor, kimileri annelerinin, babalarının elini tutmuş heyecanlarını unutmaya çalışıyor, kimileri ise arkadaş arayışında. Hepsi bir yürek. Hepsi azıcık heyecanlı, azıcık korkmuş ama gururlu ve mutlu...

Yıllar birbirini kovalıyor. Hz. 1, Hz. 2 derken, o şaşkın suratlar P.Q koridorlarında buluyorlar kendilerini. Sevmeyi öğreniyorlar, paylaşmayı öğreniyorlar, kimi zaman beraber ağlıyor, kimi zaman gülüyor, güldürüyor ve P.Q'de koskocaman beş yılı doyasıya yaşıyorlar. Acıları, mutlulukları, yaşananları P.Q koridorlarına gömüyorlar. Sözlüler, yazılılar derken şaşkın suratları yavaş yavaş büyüyor, olgunlaşıyorlar...

Yıl 1994. Yine bir sonbahar sabahı bu kalemi elime aldığımda içimde birşeylerin kıpır kıpır olduğunu hissediyorum. Sınıfın dört bir köşesine dağılan dostlarımıza iliştiriyor gözlerim, ne kadar çok şey paylaştığımızın farkına varıyorum. Sonra yazmaya koyuluyorum. Meğer ne kadar da zor fakat bir o kadar da hoşmuş yaşanan beş yılı kağıda dökebilmek ve bu dergi sayesinde diğer 93'lülerle paylaşabilmek. Kimbilir ne kadar da güzel olacak kendi dostluklarımızı, kendi duygularımızı, elele vererek, yaşadıklarımızı, yine kendi dergimizin sayfalarının birinde sonsuza dek yaşatabilmek...

Eskilerin şaşkın suratları yani bizler artık büyüdük. Her ne kadar zaman zaman çekilmez olsak da sanırım G.Q'ye doğru başımız dik yüremeyi hakkediyoruz. Son olarak şimdilerin şaşkın suratlarına onların birer ağabeyi ve ablası olarak ufak bir öğüt vermek istiyoruz: "Okulumuzu sevin, okulumuzun değerini bilin. SJ'li olmamın bir ayrıcalık olduğunu asla ve asla unutmayın. Hataların sizi yıkmasına izin vermeyin. Öğretmenlerimizin ne denli mükemmel olduklarını, en iyilere, en güzellere lâyık olduklarını bilin. Ve unutmayın, sizlere güveniyoruz!"

TOPLUMDA EŞİTLİK ARAYIŞI

Pelin Önal (9 A)

Saçı uzun aklı kısa, eksik etek, kaşık düşmanı, kızını dövmeyen dizini döver... Bizim çevremize belki de yabancı olan bu sözcükler ne yazık ki Türkiye'nin büyük bir kesiminde çok sık kullanılmaktadır.

Şimdi nereden çıktı bu kadın hakları diye düşünerek yazının devamını okumaya zahmet etmeyecek olanları görür gibiyim ama bu, gün gibi açık gerçekleri inkâr etmenin dolaylı bir yolu olacaktır.

Son zamanlarda medyada çıkan kadın konulu hiçbir yazı, yorum, tartışma ne yazık ki kesin bir sonuç kazanamamıştır. Bunun sebebini de Türk halkının çok çeşitli kesimlerden meydana gelmesine bağlayabiliriz. Örneğin kırsal kesimde yetişmiş bir erkek: "Kadının yeri evidir. Görevi, hamur yoğurmak, çocuk doğurmak, kocasına ve çocuklarına bakmaktadır" diye bilmektedir. Böylece bazılarımızın oldukça yanlış değerlendirdikleri "feminizm" erkek düşmanlığı ve katı görünümlü olmak şeklinde anlaşılmaktadır ama feminizmin tepkisi sadece yanlışlara karşıdır ve bu görüş kadının üstünlüğünü değil eşitliğini savunur. Buna göre Atatürk'ü en büyük feministlerin başında saymamız yanlış olmaz.

Türkiye'de eğitim eksikliği kadını oldukça zor bir duruma sokmakta onu maddi, manevi ve sosyal bir baskıya maruz bırakmaktadır. İlginç bir örnek verirse ilkokullarda okutulan ders kitaplarında bile verilen yirmi yedi kadın figüründen yirmi bir tanesi ev kadını olup ancak altı tanesi öğretmeni ya da çalışan kadını simgelemektedir. -Yani daha ilköğretim çağındaki çocuklara kadının toplum içindeki yeri hakkında oldukça yanlış fikirler verilmektedir. Yapılan araştırmalara göre Türkiye'de çalışan az sayıdaki kadın nüfusun ancak çok az bir bölümü ekonomik özgürlüğe sahip olabilmektedir.

Bu tip örnekler ne yazık ki çoğaltılabilir. Ama bizim gençler olarak amacımız Atatürk'ün insanlara duyduğu sevgi, saygı ve eşitlik duygusunu kalbimizden çıkarmamak olmalıdır.

Bariş Manço ile "7'den 77'ye"

Sezgi Kumbaracıbaşı (9 C)

Okulumuza geçen hafta gelen bir duyuru üzerine 11 Aralık Pazar sabahı 12.30'da Bariş Manço'nun "7'den 77'ye" adlı programına katılmak üzere eski Haydarpaşa Lisesi şimdiki Marmara Üniversitesi Haydarpaşa Kampüsü'ne gittik. O eski, gösterişli bina mermer kolonları, yüksek tavanları, insanın içini ürperten soğuk ve gizemli havasıyla ilk anda bizi büyülemişti. (*)

Programın çekildiği odaya ulaşmak için sabah sabah bizi yoran merdivenleri çıkmamız gerekti ama bu yorgunluğu unutturucu bir unsurla karşılaştık, uzun mu uzun, geniş mi geniş koridorlar... Bu koridorlar içimizdeki o küçük çocuğa diyordu ki: "Haydi adımlarını hızlandır ve mermer üzerinde kaymanın tadını çıkar!" Tabii ki kimse koridorların isteğini kırmadı. Aslında o gün biz duvarların isteğini de kırmayarak "garip" sesler çıkartıp yankısını dinleyerek o koskoca binanın sessizliğini ve sakinliğini yok edip, içimizdeki fazla enerjiyi harcadık.

Daha sonra, bir üst kata çıkarak içeriye alınmayı bekledik. Beklerken kimileri kapıların ardında gizli kalmış yerleri (tuvaletleri) keşfetti, kimileri kartonların köşe bucağında kalmış yazılardan gözlerini uzak tutamadılar. (Kartonların üzerinde sanatçıların kostümlerine ait notlar tutulmuştu. Örneğin Halit Kıvanç'ın kostümü beyaz tayt, renkli gömlek ve puantiyeli kravattan oluşuyordu.) Neyse, bekleyen dervişler muradlarına erdiler. Heyecanlı küçük afacanlarla ve onlara son hatırlatmaları yapan anneleri ve babalarıyla dolu stüdyoya girerek yerimizi aldık. Oturduğum andan itibaren bütün gözlemlediklerim, televizyonda seyrettiğimiz kısacık programların aslında binbir zorlukla çekildiğini gösterdi. Çekime başlamadan önce çocukların tuvalet ihtiyacı beklendi, seyircilere (biz S.J'lilere) son hatırlatmalar yapıldı, (gülme, alkışlamak vs.) Kameraların, ses düzeninin, ışıkların son kontrolleri de tamamlandıktan sonra çekim başladı. Bence Bariş Ağabeyin işinin en zor noktası bu andan itibaren başlıyordu; çocukları konuşturabilmek, cesaret vermek, onlara bir arkadaş gibi davranmak büyük



sabır, tecrübe ve samimiyet gerektiriyordu.

Çocukların başardıkları da kolay sayılmaz: Bir yandan annesinin tembihlerini unutmamaya çalışmak, bir yandan sayın Manço'nun tuzak dolu sorularına cevap vermek...

Yirmi, yirmi beş öğrenciden oluşan bizler o daracık basamaklarda oturuyor, kimimiz ayakta duruyor, arada birbirimize dayanarak yorgunluk atıyorduk. Bütün bunların yanında çocukların zeki cevaplarıyla, şarkılarıyla, konuk sanatçı Ahmet ve Burak Kut'un şarkılarıyla hoş vakit geçiriyorduk. Artık çekimlerin sonuna gelmiştik, hepimizin yüzünde az da olsa iki-buçuk saat aynı yerde kıpırdamadan oturma ve spotların sıcaklığının getirdiği rahavet vardı. O ulu binayı terkederken gözlerimiz son defa duvardaki güzel işlemlere takıldı.

O günün asıl önemi öğretmenlerimiz Nurcan Hanım ve Metin Bey'in eşliğinde okulumuzu en iyi şekilde gururla temsil etmemizdi. Beni en çok mutlu eden ise "öğretmen-öğrenci" ve "grand-petit" dayanışması içinde orada bulunabilmektir.

(*) Haydarpaşa Lisesi: Başlangıçta tıp ihtiyacı için kurulan, yapımına 1893'te İtalyan mimarı Valeri'nin projesiyle başlanan bina 1902'de bitirildi. Barok tarzındaki bina o zamanlar deniz kıyısındaydı. Bu yüzden binanın deniz yönünde geniş merdivenli büyük bir kapı ve kapının yanına iki yüksek saat kulesi yapıldı. Okul sorumluları ve II. Abdülhamit okula deniz yoluyla gelirdi. Kadıköy-Üsküdar yolu üzerinde üç büyük kapısı vardır. II. Abdülhamit zamanında Tıp Fakültesi burada açıldı. 1934'te Atatürk'ün emriyle Haydarpaşa Lisesi olarak eğitime başladı. Günümüzde Marmara Üniversitesi Haydarpaşa kampüsü olarak eğitimdeki rolüne devam etmektedir.